

ข่าวพันธกิจสำหรับผู้ใหญ่
สำนักงานภาคยูโร-เอเชีย

ไตรมาสที่ 2

เมษายน – พฤษภาคม – มิถุนายน 2024

สารบัญ

	หน้า
ประเทศอุซเบกิสถาน	
1 ดวงใจสำหรับพันธกิจ / 6 เมษายน 2024	3
2 สายกีตาร์เส้นหนึ่งได้ขาดไป / 13 เมษายน 2024	5
3 ลาก่อนสำหรับอดีตของผม / 20 เมษายน 2024	7
4 พระเจ้า, โปรดช่วยข้าพระองค์ / 27 เมษายน 2024	9
5 หยุดชะงักที่อ้างรับพิศมา / 4 พฤษภาคม 2024	11
6 พระเจ้าทรงมีตัวตนจริง / 11 พฤษภาคม 2024	13
ประเทศจอร์เจีย	
7 ป้ายรถประจำทาง และการอัศจรรย์ / 18 พฤษภาคม 2024	15
ประเทศอาร์เมเนีย	
8 การเรียกหมายเลขแบบสุ่มตัวอย่าง / 25 พฤษภาคม 2024	17
ประเทศเบลารุส	
9 เพลงเพลงหนึ่งที่จะนำมาร้อง / 1 มิถุนายน 2024	19
10 วันเปลี่ยนแปลงชีวิต / 8 มิถุนายน 2024	21
ประเทศรัสเซีย	
11 นี่เป็นฤดูที่จะเป็นพยาน / 15 มิถุนายน 2024	23
12 โรงเรียนแห่งการอัศจรรย์ / 22 มิถุนายน 2024	25
13 เสียงจากสถานที่ใดหนอ / 29 มิถุนายน 2024	27

ข่าวพันธกิจผู้ใหญ่วันสะบาโตที่ 6 เมษายน 2024

“ดวงใจสำหรับพันธกิจ”

เล่าโดย อาร์ทอม...ประเทศอุซเบกิสถาน

เมื่อ อาร์ทอมยังเป็นเด็ก อายุประมาณ 5 ปี เขาไปโบสถ์เซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส ที่ตั้งอยู่ในประเทศอุซเบกิสถานกับพ่อ และย่าหลายครั้ง แต่เมื่อพ่อ และแม่หย่าร้างกัน อาร์ทอมไปอาศัยอยู่กับแม่ และแม่ห้าม อาร์ทอมไม่ให้ไปโบสถ์ เหมือนกับประชาชนในประเทศ อุซเบกิสถาน และประเทศอื่นๆหลายประเทศที่อยู่ภายใต้การปกครองของ “สหภาพโซเวียต ที่รัฐบาลต่อต้านเรื่องความเชื่อในศาสนา แม่มองชาวแอ๊ดเวนตีสว่าเป็นเหมือนสมาชิกของนิกายหนึ่งของศาสนาคริสต์ ซึ่งได้แยกตัวออกมาจากคริสตจักรของคริสเตียน

อาร์ทอม จึงไม่ได้ย่างเท้าเข้าโบสถ์ตั้งแต่นั้นมา จนกระทั่งเขาอายุได้ 17 ปี เขาไปเข้าโบสถ์แอ๊ดเวนตีสอีกครั้งเพราะพ่อบอกเขาว่า ตอนนี้เขาโตพอแล้ว เขาจำเป็นต้องไปโบสถ์ และรับบัพติศมา อาร์ทอม เริ่มศึกษาพระคัมภีร์กับศิษยาภิบาล และสองปีต่อมา เขาถวายดวงใจให้กับพระเยซูและรับบัพติศมา อาร์ทอม รักพระเจ้า ด้วยดวงใจทั้งดวงของเขา และเขาช่วยโบสถ์ท้องถิ่นด้วยการเป็นผู้ควบคุมระบบเครื่องเสียงของโบสถ์

ในตอนอาร์ทอม รับบัพติศมา เขายังอาศัยอยู่กับแม่ ซึ่งแต่งงานใหม่ตั้งนั้นเขาอาศัยอยู่กับแม่และพ่อเลี้ยงของเขาในวันพฤหัสบดีหนึ่ง แม่เดินทางไปธุระต่างจังหวัด พ่อเลี้ยงห้ามไม่ให้อาร์ทอมไปโบสถ์ เพื่อควบคุมเครื่องเสียงเหมือนสะบาโตที่ผ่านมา ซึ่งทางโบสถ์กำลังมีการซ่อมคนตรี และต้องการเขา พ่อเลี้ยงห้าม อาร์ทอมว่า “วันสะบาโตที่จะถึงนี้ลูกไม่ต้องไปโบสถ์นะ! แต่อาร์ทอมต้องการไปโบสถ์ เขาต้องการช่วยโบสถ์ด้วยการควบคุมเครื่องเสียงเขาบอกกับพ่อเลี้ยงว่า “แต่ผมต้องการไปโบสถ์”

“ลูกไม่ยินหรือ พ่อบอกว่าห้ามลูกไปโบสถ์”

“แต่ผมอยากจะไปโบสถ์” เขากล่าวแย้ง พ่อเลี้ยงยังยืนหยัดในถ้อยคำของเขา เขาพูดอย่างเอาจริงว่า “ลูกมีสิทธิเลือก...ถ้าลูกไม่ไปโบสถ์ทุกอย่างจะดีตามปกติ ให้ลูกเลือกเอา ถ้าลูกไปโบสถ์ ก็ลูกเก็บเสื้อผ้า และอะไรที่เป็นของส่วนตัวของลูก และออกจากบ้านหลังนี้ตลอดไป”

อาร์ทอมเก็บเสื้อผ้า และสิ่งของซึ่งเป็นของเขาใส่กระเป๋าเดินทาง เขาเตรียมให้ไม่ได้เมื่อเขาเดินออกจากบ้านของแม่ และพ่อเลี้ยง อาร์ทอมเดินทางไปที่บ้านของพ่อ ทั้งพ่อและย่าต้อนรับอาร์ทอมเข้าบ้านด้วยความยินดีเมื่อ อาร์ทอม อาศัยอยู่กับพ่อ และย่า เขาดำเนินชีวิตใกล้ชิดพระเจ้ามากขึ้น เขาอธิษฐาน และอ่านพระคัมภีร์ บางวันเขาอ่านมากกว่าหนึ่งชั่วโมง วันหนึ่งเขาได้รับการเฉลยขณะที่กำลังอ่านพระคัมภีร์ เมื่อเขาอ่านพระธรรมมาระโก 10:29-30 ซึ่งมีข้อความว่า “พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดได้สละบ้าน หรือพี่น้องชายหญิง หรือบิดามารดา หรือลูก หรือไร่นา เพราะเห็นแก่เรา และข่าวประเสริฐของเรา..ในยุคนั้นผู้นั้นจะได้รับตอบแทนร้อยเท่า คือบ้าน พี่น้องชายหญิง มารดา ลูกและไร่นา ทั้งจะถูกการช่มเหงด้วย และในยุคนั้นหน้าจะได้ชีวิตนิรันดร์”

อาร์ทอม ได้ละทิ้งทุกสิ่งทุกอย่าง เหมือนที่พระเยซูกำลังพูดกับเขา “จงมีใจกล้าหาญ! เจ้าจะมีบ้าน และชีวิตชั่วนิรันดร์” สันติสุขได้หลั่งมายังความรู้สึกนึกคิดของอาร์ทอม เขาชื่นชอบบ้านใหม่ของเขามาก ต่อมาพ่อได้หยุดไปโบสถ์ และเริ่มดื่มเหล้า วันสะบาโตวันหนึ่ง พ่อบอกกับอาร์ทอมว่า เขาต้องการความช่วยเหลือ พ่อทำเครื่องเฟอร์นิเจอร์ที่บ้านอาร์ทอมพูดตอบว่า “ให้เราทำในวันอื่นที่ไม่ใช่วันสะบาโตนะครับ” พ่อโกรธมาก สั่งให้อาร์ทอม ย้ายออกจากบ้าน พ่อพูดว่า “เมื่อลูกไม่เชื่อฟังพ่อ ก็ให้ลูกย้ายออกจากบ้านของพ่อ และไปอยู่ที่อื่น”

อาร์ทอม ไม่ทราบจะย้ายไปอยู่ที่ไหน เขาปรึกษาเรื่องนี้กับศิษยาภิบาลประจำโบสถ์ ศิษยาภิบาลอนุญาตให้เขาเช่าอยู่ในห้องเก็บของของโบสถ์ หลายเดือนผ่านไป เมื่อแม่ทราบเกี่ยวกับปัญหาเรื่องที่พักของเขา หล่อนและพ่อเลี้ยงเชิญให้เขากลับไปอยู่ที่บ้านเหมือนเดิม พวกเขาพูดว่า เขาสามารถไปโบสถ์ได้ตามที่เขาต้องการ อาร์ทอมย้ายกลับไปที่บ้านของแม่และพ่อเลี้ยง แต่ความเครียดยังคงมีอยู่เหมือนเดิม ต่อมาพ่อของเขาได้ตายจากไปในอีกไม่กี่เดือนต่อมา และเขาย้ายกลับไปอาศัยอยู่กับย่า อาร์ทอม เริ่มต้นอธิษฐาน และอ่านพระคัมภีร์อย่างจริงจัง ต่อมาเพื่อนชาวแอ๊ดเวนตีสคนหนึ่งเกิดแนวคิดขึ้นมาอย่างหนึ่ง

เขาพูดว่า “ให้เราช่วยกันอธิษฐาน ทูลขอพระเจ้าประทานบุคคลที่สนใจในความเชื่อสักคนหนึ่ง เพื่อเพื่อน จะทำการสอนพระคัมภีร์ให้กับเขาได้” ชายหนุ่มทั้งสองเริ่มอธิษฐาน หนึ่งเดือนผ่านไป สองเดือนผ่านไป แล้วเดือนที่สามก็ผ่านไป อาร์ทอม สังเกตว่ามีผู้มาเยี่ยมโบสถ์บางคนมานมัสการที่โบสถ์ค่อนข้างสม่ำเสมอ เขาเชิญแขกเหล่านี้ให้ศึกษาพระคัมภีร์กับเขา ในเวลาไม่นานเขาสามารถจัดตั้งกลุ่มเล็กขึ้น และพวกเขาเริ่มศึกษาพระคัมภีร์ร่วมกันอย่างเป็นประจำ ขณะที่ อาร์ทอมทำการสอนพระคัมภีร์นานเข้า เขามีความปรารถนามากขึ้นตามลำดับที่จะทำงานเป็นมิชชันนารี เขาได้ยินเกี่ยวกับ “โครงการพันธกิจมิชชันนารีรุ่นบุกเบิกทั่วโลก” คือเหล่าอาสาที่ออกไปแบ่งปันพระกิตติคุณในพื้นที่วัฒนธรรมของเขาเอง อาร์ทอม อธิษฐานขอพระเจ้าทรงช่วยให้เขาได้ทำงาน “เป็นมิชชันนารีรุ่นบุกเบิกไปทั่วโลกโดยทำการประกาศในพื้นที่ทางวัฒนธรรมของเขาเอง”

วันสะบาโตหนึ่งเขาไปนมัสการที่โบสถ์ ศิษยาภิบาลได้ถามเขาว่า “คุณอยากทำงานเป็นมิชชันนารีรุ่นบุกเบิกไปทำงานในพื้นที่ทางวัฒนธรรมของคุณเองไหม? ก่อนที่อาร์ทอม จะเปิดปากตอบ ศิษยาภิบาลพูดต่อไปว่า “เราอยากจะทำคุณให้เป็นมิชชันนารีรุ่นบุกเบิก” คุณจะตอบอย่างไร อาร์ทอม รู้สึกประหลาดใจมาก! ศิษยาภิบาลประจำโบสถ์ มีคำตอบสำหรับการอธิษฐานของเขา ก่อนที่เขาจะออกปากขอร้องในสิ่งที่เขาได้คิดไว้

ปัจจุบัน อาร์ทอมอายุ 22 ปี และความปรารถนายิ่งใหญ่ของเขาคือ ที่จะช่วยคนมากมายเตรียมตัวพร้อมสำหรับการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระเยซู อาร์ทอม กล่าวเป็นพยานว่า “ตอนนี้ผมมองเห็นผลแรกของการทำงานอย่างทุ่มเทในพันธกิจการรับใช้พระเจ้า..ผมได้อุทิศถวายชีวิตของผมให้พระองค์และเป้าหมายในชีวิตของผมคือ นำผู้คนอีกมากมายมาหาพระคริสต์”

เงินถวายส่วนหนึ่งของวันสะบาโตที่สิบสาม จะนำไปเปิดโรงเรียนระดับประถมศึกษาแห่งแรกในประเทศซูดาน ขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่านที่วางแผนจะถวายเงินถวายอย่างมีใจกว้าง ในวันสะบาโตวันที่ 29 มิถุนายน ที่จะถึงนี้...ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรแก่ทุกท่าน

ข่าวพันธกิจผู้ใหญ่ประจำวันสะบาโตที่ 13 เมษายน 2024

“สายกีตาร์เส้นหนึ่งได้ขาดไป”

เล่าโดย อาร์เทอร์...ประเทศอุซเบกิสถาน

อาร์เทอร์ ได้รับบาดเจ็บมา ที่ประเทศอุซเบกิสถานตอนที่เขามีอายุ 5 ปี เขาไม่ทราบอะไรเลยเกี่ยวกับพระเจ้า ไม่มีใครสอนเขาเกี่ยวกับพระเจ้า ทั้งไม่มีใครพาเขาไปโบสถ์หลังจากที่เขาได้รับบาดเจ็บ แม้ว่าอาร์เทอร์ไม่เคยคิดเกี่ยวกับพระเจ้า เมื่ออายุ 14 ปี เขาเริ่มใส่ต่างหูรูปไม้กางเขน เขาคิดว่ารูปไม้กางเขนทำให้เขามีใจเยือกเย็น ต่อมาอาร์เทอร์บอกกับแม่ของเขาว่า เขาอยากจะทำการเล่นกีตาร์ แม่ได้พาเขาไปที่ร้านขายเครื่องดนตรี โดยที่แม่คิดว่าอาเทอร์ ลูกชายไม่มีเป้าหมายอะไรในชีวิต การเล่นกีตาร์เป็นอาจทำให้อาเทอร์มีเป้าหมายขึ้นมาได้ อาร์เทอร์เลือกกีตาร์ไฟฟ้าสีน้ำตาลตัวหนึ่ง

ที่บ้านอาร์เทอร์พบว่าบทเรียนการเล่นกีตาร์ในยูทูปไม่ใช้งานที่ง่ายเลย นิ้วมือที่เขากดลงบนสายกีตาร์ทำให้เขาเจ็บนิ้วมาก แต่พอเขาเล่นกีตาร์ไปเรื่อยๆ ความเจ็บปวดที่นิ้วมือนั้นลดลง อย่างไรก็ตามพอเขาหัดเล่นกีตาร์ไปสัปดาห์หนึ่ง แต่เสียงกีตาร์ที่เขาเล่นไม่มีอะไรใกล้เคียงกับเสียงกีตาร์ที่ครูสอนในยูทูปเลย

สองสัปดาห์หลังจากซื้อกีตาร์มา สายกีตาร์สายหนึ่งได้ขาด อาร์เทอร์ไม่ทราบจะเปลี่ยนสายกีตาร์อย่างไร เขามองหาการช่วยเหลือออนไลน์ เขาพบเบอร์โทรของคนหนึ่งชื่อ “อาร์ทิม” ประกาศว่าจะสอนกีตาร์ให้กับผู้สนใจเรียน อาร์ทิม บอกเลขที่บ้าน และถนนให้กับอาร์เทอร์ อาร์เทอร์รู้สึกว่าเขาคุ้นกับตำบลที่อยู่ดังกล่าว อาร์เทอร์พยายามนึกว่าเขาเคยได้ยินจากที่ไหน ไม่นานเขาก็นึกออกว่าคุณแม่ของของเขาคงทำงานกับชายคนหนึ่งที่ชื่อ “ปาซา” ซึ่งมีบ้านอยู่ ณ บ้านเลขที่ดังกล่าว ทั้งสองคนได้ช่วยกันทำเฟอร์นิเจอร์ด้วยกัน แต่ตอนนี้ “ปาซา” ได้เสียชีวิตไปแล้วอาร์เทอร์ถามไปว่า “โดยการบังเอิญหรือไม่ ที่คุณเป็นลูกชายของ “คุณปาซา”? อาร์ทิม รู้สึกประหลาดใจมาก แต่ก็ตอบไปทันทีว่า “ใช่คุณพ่อของผมชื่อ “ปาซา” ผมชื่อ “อาร์ทิม”

ในวันต่อมา เมื่ออาร์เทอร์นำกีตาร์มาที่บ้านของ “อาร์ทิม” อาร์ทิม ได้เปลี่ยนสายกีตาร์ให้อาร์เทอร์ เมื่อเปลี่ยนสายกีตาร์ และตั้งเสียงให้แล้ว อาร์ทิมถาม “อาร์เทอร์” ว่า คุณเล่นกีตาร์เป็นไหม? อาร์เทอร์พยายามแสดงให้ อาร์ทิมว่าเขาได้เรียนรู้การเล่นกีตาร์จาก “ยูทูป” ได้ขนาดไหนแล้ว อาร์ทิม บอกให้ อาร์เทอร์ หยุดเล่น พูดว่า “หยุด, หยุด!” คุณกำลังเล่น “คอร์ดแบบถอยหลัง” ทันใดนั้น อาร์เทอร์ จึงเข้าใจว่า เหตุใดเสียงกีตาร์ของเขาจึงไม่เหมือนเสียงกีตาร์ที่ครูในยูทูปเล่น..เพราะเขาเล่นอย่างไม่ถูกต้องนั่นเอง!”

อาร์ทิม ชวนให้ อาร์เทอร์เรียนบทเรียนการเล่นกีตาร์ ขณะที่สอนการเล่นกีตาร์บทแรก “อาร์ทิม” กล่าวทำนองชม “อาร์เทอร์”ว่า ต่างหูรูปไม้กางเขนที่คุณแขวนอยู่ดูเก๋ดีนะครับ...คุณเป็นคริสเตียนหรือเปล่า?” อาร์เทอร์บอกว่า เขาไม่ได้เป็นคริสเตียน

ขณะที่สอนบทเรียนที่สอง อาร์ทิม กล่าวแนะนำว่า เมื่อเราพบกันสำหรับเรียนบทเรียนต่อไป ให้เราพบกันที่ห้องสอนดนตรีของโบสถ์เซเวนธ์เดย์แอดเวนติสต์ท้องถิ่น โบสถ์ดังกล่าวตั้งอยู่ใกล้บ้านของ “อาร์เทอร์” และ “อาร์เทอร์”ตอบตกลง ขณะที่ “อาร์เทอร์” เรียนการเล่นกีตาร์กับ “อาร์ทิม” อาร์เทอร์ใช้เวลานอกบทเรียนมากขึ้น เขาได้ทราบว่า “อาร์ทิม” ทำงานเป็น “มิชชันนารีประกาศพันธกิจรุ่นบุกเบิกทั่วโลก” เป็นมิชชันนารีประเภทนี้จะทำการแบ่งปันพระกิตติคุณกับผู้คนในพื้นที่วัฒนธรรมเดียวกับเขา อาร์ทิมได้เชิญ อาเทอร์ไปเดินทางไกลบนภูเขาไปกับกลุ่มชาวแอดเวนติสต์ ซึ่งอาร์เทอร์ตอบตกลง ในเช้าวันนั้นอาร์เทอร์ไปรวมกลุ่มกับชาวแอดเวนติสต์ และทั้ง

กลุ่มได้ออกเดินทาง เมื่อนักเดินทางหยุดเพื่อพักเอาแรง อาร์เทอร์รู้สึกชื่นชอบท่ามกลางธรรมชาติงดงาม อาร์ทอม ได้นำกีตาร์ออกมาเล่น ขณะที่ชาวแอ็ดเวนตีสนคนอื่น ๆ ร่วมกันร้องเพลงคริสเตียนประสานกับเสียงกีตาร์

ในช่วงฤดูร้อนของปีนั้น อาร์เทอร์ก็ได้ไปร่วมการประชุมแบบพักผ่อนและฟื้นฟูกับกลุ่มเยาวชนในอีกเมืองหนึ่ง เขารู้สึกว่าเขาถูกชี้ตัวให้ทำในสิ่งที่ไม่ได้เตรียมตัวมาก่อน เมื่อผู้นำรายการประกาศให้ที่ประชุมแยกตัวออกเป็นคู่ๆ และผลัดกันอธิษฐาน เขาบอกผู้ที่จะร่วมอธิษฐานกับเขาว่า “ผมเป็นคนที่ไม่เชื่อว่ามีพระเจ้า” คู่อธิษฐานของเขาลุกขึ้นแล้วเดินจากไป อาร์เทอร์ บอกกับอีกคนที่บังเอิญเดินมายังเขาว่า “ผมยังไม่เชื่อในพระเจ้า...และอีกอย่างผมไม่เคยอธิษฐานมาก่อน” แต่ชายหนุ่มคนนั้นไม่เดินจากไป แต่กลับพูดว่า “เราสามารถแก้ไขปัญหานั้นได้” และเขาสอนอาร์เทอร์ว่าจะอธิษฐานอย่างง่ายได้อย่างไร

คืนนั้นอาร์เทอร์นอนในค่ายพัก เขาคิดทบทวนเป็นเวลานานก่อนจะหลับตาลงได้ เขาคิดถึงสิ่งได้เกิดขึ้นในตอนกลางวัน ในวันสะบาโตเขารู้สึกทึ่งมากที่ได้เห็นเด็กหนุ่มคนหนึ่งรับบัพติศมาที่ค่ายพักแรม (สำหรับพักผ่อน และการฟื้นฟู) อาร์เทอร์คิดขึ้นมาได้ว่า “ตัวเราได้รับบัพติศมาตอนอายุ 5 ขวบ...เขาเกิดความสงสัยว่าเหตุใดคริสตจักรแอ็ดเวนตีสจึงรับบัพติศมาให้ผู้ใหญ่?” เขาไม่ทราบอะไรเลยเกี่ยวกับพระเจ้า ไม่มีใครสอนเขาเกี่ยวกับพระเจ้า อีกทั้งไม่มีใครพาเขาไปโบสถ์หลังจากที่เขาได้รับบัพติศมา

หลังจากได้ถามเรื่องนี้กับ “อาร์ทอม” อาร์เทอร์ได้ทราบว่า ผู้ที่จะรับบัพติศมาจะต้องได้รับการสอน และเติบโตเพียงพอที่จะเข้าใจหลักคำสอนในพระคัมภีร์ได้ และที่สำคัญเขาต้องเชื่อในสิ่งที่พระคัมภีร์สอน และอุทิศถวายตัวแก่พระเจ้าก่อนจะเข้าสู่บัพติศมา

ในวันถัดมา อาร์เทอร์ไปนมัสการที่โบสถ์แอ็ดเวนตีสใกล้บ้าน นี่เป็นครั้งแรกที่เขาไปนมัสการที่โบสถ์ตามลำพังในตอนบ่าย เขากับร่วมกับสมาชิกโบสถ์คนอื่น ๆ ซึ่งได้นำอุปกรณ์การเรียนไปแจกให้กับเด็ก ๆ ที่ยากจนในชุมชนแห่งหนึ่ง เขารู้สึกชื่นชมยินดีในดวงใจ และเขาคิดว่า “ชีวิตจะมีประโยชน์อะไรถ้าไม่ได้ช่วยเหลือคนอื่น ๆ” นี่เป็นจุดเปลี่ยนในชีวิตของอาร์เทอร์ เขาไม่ต้องการมีชีวิตอย่างไม่มีเป้าหมายอีกต่อไป เขาตั้งใจจะดำรงชีวิตเพื่อช่วยคนอื่น ๆ ให้รู้จักพระเจ้า

แปดเดือนผ่านไปนับตั้งแต่อาร์เทอร์ไปนมัสการที่โบสถ์ เขาไปนมัสการเป็นประจำ เขาได้ศึกษาพระคัมภีร์ และในที่สุดเขาต้องการอุทิศถวายชีวิตของเขาแด่พระเยซูด้วยการรับบัพติศมา เขาดีใจที่สายกีตาร์ของเขาขาด เขากล่าวเป็นพยานว่า “ผมได้เชื่อในพระเจ้าเพราะว่าสายกีตาร์ของผมขาดไปสายหนึ่ง”

เงินถวายส่วนหนึ่งของวันสะบาโตที่สิบสาม จะนำไปเปิดโรงเรียนระดับประถมศึกษาแห่งแรกในประเทศอุซเบกิสถาน ขอคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่านที่วางแผนจะถวายเงินถวายอย่างมีใจกว้าง ในวันสะบาโตวันที่ 29 มิถุนายน ที่จะถึงนี้...ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรแก่ทุกท่าน

ข่าวพันธกิจผู้ใหญ่วันสะบาโตที่ 20 เมษายน 2024

“ลาก่อนสำหรับอดีตของผม”

เล่าโดย วลัด...ประเทศอูซเบกิสถาน

สำหรับ “वलัด” ชีวิตของเขามีศูนย์กลางอยู่ที่เงิน เงิน และเงิน และเขาหาเงินได้มาก เมื่อสหภาพโซเวียต รัสเซียล่มสลาย อูซเบกิสถานได้กลายเป็นประเทศเสรีในต้นปี 1990 ในระหว่างนั้นเขาเป็นเจ้าของโรงงานนวด คริม หรือนม เพื่อทำเป็นเนย หรือเนยแข็ง ในตอนกลางคืนเขาแอบทำธุรกิจที่ผิดกฎหมาย

वलัดและภรรยาชื่อ “มารินา” ดำเนินชีวิตแบบสังคมคนมีเงิน ทั้งสองได้ซื้อห้องชุดแบบหรูในอะพาร์ตเมนต์ตั้งอยู่ที่ “ทาชเคนต์” เมืองหลวงของประเทศอูซเบกิสถาน

อยู่มาวันหนึ่ง “वलัด” ถูกจับ และถูกตัดสินให้จำคุก ภรรยาของเขาได้ตีจากเขาไป ดูเหมือนทุกสิ่งได้แตก ออกเป็นเสี่ยงๆ ในเรือนจำ วลัดคิดถึงเกี่ยวกับพระเจ้าเป็นครั้งแรก เขาอธิษฐานว่า “ถ้าพระองค์ช่วยข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะเชื่อในพระองค์...แต่ถ้าพระองค์ไม่ช่วย ข้าพระองค์จะไม่เชื่อในพระองค์”

หนึ่งเดือน กับ 18 วันต่อมา วลัดได้รับการปล่อยตัวจากเรือนจำ เขาเป็นอิสระเนื่องจากการนิรโทษกรรม ทั่วไปของประธานาธิบดี วลัด ลืมคำอธิษฐานของเขา และกลับแสวงหาเงินทองอีก เขาแต่งงานใหม่ และเดินทางไปทำงานที่ประเทศเกาหลีในช่วงหนึ่ง จากนั้นเขากลับไปที่อูซเบกิสถาน ความคิดของเขาหวนกลับไปหาพระเจ้า เมื่อภรรยาคนใหม่คือ “อัลโยนา” ได้เริ่มไปใน “การประชุมเผยแพร่พระกิตติคุณ” ซึ่งดำเนินการโดยโบสถ์คริสตจักร เซเวนธ์เดย์เวนต์สในเมือง “ทาชเคนต์” หล่อนชวนवलัดให้ไปร่วมการประชุมกับหล่อน หลังจากการประชุม เผยแพร่ได้จบลง ทั้งสองได้ไปนมัสการในโบสถ์แอ๊ดเวนตีส สำหรับवलัด ชีวิตของเขาไม่ได้หมุนรอบเงินเหมือนเมื่อก่อน ชีวิตของเขาหมุนรอบ “ความรัก” คือรักพระเจ้า และรักสำหรับคนอื่น ๆ สามปีได้ผ่านไป และवलัดได้มอบ ถวายชีวิตของเขาแต่พระเยซู และรับบัพติศมา

वलัดสนใจที่จะทำงานเป็นมิชชันนารี เขาจึงสมัครเข้ารับการอบรม อบรมเสร็จवलัดเริ่มงานใน “โครงการผู้ประกาศพระกิตติคุณรุ่นบุกเบิกไปทั่วโลก” ซึ่งเน้นในการประกาศพระกิตติคุณกับคนในท้องถิ่น วลัดแบ่งปันพระกิตติคุณกับ “อูซเบ็กส์” ในการทำงานในโครงการนี้ รายได้ของवलัดจากหลายพันเหรียญ ลดลงไม่กี่ร้อย ดอลลาร์ต่อเดือน การทดสอบว่า วลัด ยกอะไรเป็นสิ่งแรกในชีวิตเกิดขึ้น เมื่อ “มารินา” ภรรยาคนแรกของเขาได้ติดต่อยังเขาว่า “เราพร้อมกันเป็นเจ้าของห้องชุดอยู่สามแห่ง คุณจะเซ็นต์ในเอกสารโอนห้องชุดให้ฉันได้ไหม?

ตลอดเวลาที่ผ่านมา มารินาอาศัยอยู่ในห้องชุดแห่งหนึ่ง ห้องชุดอีกสองแห่งปล่อยว่างไม่มีใครเช่า ส่วน วลัดในช่วงเวลานั้นอาศัยอยู่กับภรรยาใหม่ในบ้านของแม่ยาย เพื่อจะเปลี่ยนชื่อเจ้าของห้องชุด เจ้าของเดิมต้องเซ็นต์ชื่อในใบเอกสารต่อหน้าเจ้าหน้าที่ของรัฐ วลัดตอบอดีตภรรยาว่า “ตกลง” ขอคุณไปพบผมที่ห้องทำงานของเจ้าหน้าที่ในเช้าวันทีนัดหมาย แล้วผมจะเซ็นต์ชื่อยกห้องชุดทั้งสามแห่งให้กับคุณ”

เจ้าหน้าที่อดแปลกใจไม่ได้ ที่ผ่านมาสามี-ภรรยา เมื่อหย่าขาดจากกัน จะแบ่งทรัพย์สินกันคนละครึ่ง แต่ รายนี้อดีตสามียกห้องชุดทั้งสามแห่งให้กับอดีตภรรยาไป เจ้าหน้าที่ถาม วลัดว่าคุณจะโอนห้องชุดให้อดีตภรรยา ทั้งสามชุดหรือ คุณทราบไหมว่าห้องชุดแต่ละแห่งราคามากกว่า “เกือบหนึ่งแสนดอลลาร์” วลัดตอบว่า “ผมทราบ ครับ” เจ้าหน้าที่ของรัฐถามต่ออีกว่า “คุณจะโอนห้องชุดทั้งสามแห่งให้อดีตภรรยาเปล่าๆ โดยไม่คิดถึงมูลค่าอะไร

หรือ? “ครับผมโอนให้เปล่าๆ” เจ้าหน้าที่ถามคำถามवलด์ต่อว่า “คุณหย่าจากกันมาแล้วกี่ปี?” “สิบสองปีครับ”
เจ้าหน้าที่ถามต่อว่า “ตอนนี้คุณและภรรยาคนใหม่อาศัยอยู่ที่ไหน?”

वलด์ตอบว่า “ตอนนี้ผม และภรรยา อาศัยอยู่ในบ้านของแม่ยายครับ” เจ้าหน้าที่ของรัฐมองवलด์ด้วยความประหลาดใจ” ส่วน มารินา มีสีหน้ายุ่ง หล่อนไม่ชอบคำถามของเจ้าหน้าที่รัฐคนนั้น.. หล่อนได้พูดกับเจ้าหน้าที่คนนั้นว่า “คุณเจ้าหน้าที่กำลังทำอะไรโปรดอย่าเข้ามายุ่งเกี่ยวกับเรื่องส่วนตัวของคุณ”

เจ้าหน้าที่ของรัฐได้ขอรหัสให้เซ็นต์ชื่อในใบเอกสารเพิ่ม ซึ่งมีข้อความว่า “ในขณะที่ข้าพเจ้าเซ็นต์ชื่อในเอกสารเหล่านี้ข้าพเจ้ามีสติสัมปชัญญะปกติทุกอย่าง เจ้าหน้าที่ได้มองवलด์ขณะที่เซ็นต์เอกสารโอนห้องชุดทั้งสามให้อดีตภรรยา

เมื่อเขาเซ็นต์เสร็จ หล่อนสันนิษฐานอย่างไม่เชื่อว่า วลด์อดีตสามมีจะโอนห้องชุดทั้งสามแก่อดีตภรรยาโดยไม่คิดค่าใดๆ เลย เมื่อการเซ็นต์เอกสารเสร็จเรียบร้อย เจ้าหน้าที่รัฐได้หันหน้ามองอดีตภรรยาแล้วพูดขึ้นว่า “ขณะที่อดีตสามีของคุณมีความปรารถนาร้อนแรงดูจู่ๆ ที่จะมอบห้องชุดในอพาร์ทเมนต์ให้คุณ คุณลองถามอดีตสามีของคุณดูว่า เขามีบ้าน หรือห้องชุดอยู่อีกไหม? เจ้าหน้าที่ของรัฐแนะนำ มารินา มองที่वलด์ถามว่า “คุณมีบ้าน หรือห้องชุดที่ไหนอีกไหม?” วลด์ตอบว่า “ผมไม่มีบ้าน หรือห้องชุดที่ไหนอีกเลย...ที่มีก็ได้เซ็นต์โอนให้คุณไปทั้งหมดแล้ว!”

จากนั้นवलด์ได้พูดขึ้นว่า “ถ้าผมได้พูด หรือทำอะไรในช่วงที่อยู่ด้วย ซึ่งได้ทำให้คุณเสียใจ หรือเสียอารมณ์โปรดให้อภัยผมด้วยนะครับ!” มารินา มองอดีตสามีด้วยความประหลาดใจ และโพล่งออกมาว่า “คุณถ้าจะเป็นบ้าแล้ว”

वलด์ ไม่ถือสากับถ้อยคำเสียดแทงที่หล่อนเปล่งออกมา เขาเดินออกจากห้องทำงานของเจ้าหน้าที่รัฐด้วยความบิตติยินดียิ่ง ที่เขาที่ได้มอบห้องชุดทั้งสามให้อดีตภรรยา เพราะมันถูกซื้อไปด้วยเงินไม่บริสุทธิ์ เป็นทรัพย์สินส่วนหนึ่งที่หามาได้ขณะที่เขาใช้ชีวิตปราศจากพระเจ้า เขาไม่ต้องการมีทรัพย์สินหรือสิ่งใดคอยเตือนใจเขาถึงวิถีชีวิตแบบเก่า

ต่อมาเมื่อมีผู้ขอสัมภาษณ์เขา เขาตอบว่า “การรักเงินทองเป็นชีวิตในอดีตของผม ปัจจุบันผมรักพระเจ้า และรักการแบ่งปันความรักของพระเจ้าให้ผู้คนทั่วไป” “ขณะนี้พระเจ้าทรงจัดหาทุกสิ่งที่เป็นให้กับผม”

เงินถวายส่วนหนึ่งของวันสะบาโตที่สิบสาม จะนำไปเปิดโรงเรียนระดับประถมศึกษาแห่งแรกในประเทศอุซเบกิสถาน ขอขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่านที่วางแผนจะถวายเงินถวายอย่างมีใจกว้าง ในวันสะบาโตวันที่ 29 มิถุนายน ที่จะถึงนี้...ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรแก่ทุกท่าน

ข่าวพันธกิจผู้ใหญ่อำนาจสวดบาโตที่ 27 เมษายน 2024

“พระเจ้า, โปรดช่วยข้าพระองค์”

เล่าโดย อัลลา...ประเทศอูซเบกิสถาน

ขณะที่เป็นเด็กหญิงตัวเล็ก “อัลลา” ไม่เข้าใจว่าคุณกำลังทำอะไร เมื่อคุณยกเข้าต่อหน้ารูปของเทพเจ้าในบ้านของครอบครัวในประเทศอูซเบกิสถาน ซึ่งอยู่ภายใต้ของสหภาพของโซเวียตรัสเซีย คุณยกบอกกับ “อัลลา” ว่ากำลังอธิษฐาน “คุณยกกำลังอธิษฐานถึงพระเจ้าองค์ไหน?” “อัลลา” เอ่ยถาม “ยกกำลังอธิษฐานต่อพระเจ้า ผู้ทรงพระชนม์บนสวรรค์” คุณยกตอบ แล้วพูดต่อว่า “เราจำเป็นต้องรักพระองค์”

“เพราะว่าพระองค์ทรงรักเรา เราจำเป็นต้องยำเกรงพระองค์” คุณยกมีภาพของพระเยซูทรงถูกตรึงที่กางเขนแขวนไว้ข้างผนังบ้าน ซึ่ง อัลลา เคยถามยกว่า รูปของใครที่แขวนไว้ที่ฝาผนังของบ้าน คุณยกตอบว่า “นั่นคือรูปของพระเยซู, พระเจ้าของเรา พลังพูดต่อว่า “พระองค์ทรงเสด็จลงมาบังเกิดเป็นมนุษย์ในโลก และฝูงชนได้ตรึงพระองค์เสีย” นั่นเป็นทั้งหมดที่ อัลลา รับรู้เกี่ยวกับพระเจ้า อัลล่ายังมีความเชื่อไม่มาก แต่อัลลาเข้าใจว่าเธอสามารถอธิษฐานต่อพระเจ้าได้ ดังนั้นเมื่อไรที่เธอรู้สึกกลัว เธอจะอธิษฐานว่า “พระเจ้าเป็นเจ้า โปรดช่วยข้าพระองค์ด้วย”

เมื่อประเทศสหภาพโซเวียตล่มสลาย อูซเบกิสถานได้กลายเป็นประเทศเอกราชประเทศหนึ่ง ถนนที่ครั้งหนึ่งเคยเจียบสงบ กลายเป็นสถานที่อันตรายมากขึ้น ขณะที่มีคนเมาเหล้า และเมายาเสพติดจะออกไปเล่นพล่านนอกบ้านยามค่ำคืน เมื่ออัลลาไปที่ไหนสักแห่ง และเดินเท้ากลับบ้านในเวลากลางคืน เธอจะอธิษฐานว่า “พระเจ้า โปรดช่วยข้าพระองค์ให้ปลอดภัยด้วยเถิด”

เมื่ออัลลาเติบโตเป็นผู้ใหญ่หล่อนได้แต่งงาน และมีบุตรชาย และต่อมามีบุตรหญิงอีกคน โบสถ์แห่งหนึ่งเปิดในเมืองของหล่อน หล่อนพาลูกทั้งสองไปนมัสการที่โบสถ์ในวันอาทิตย์ หล่อนจุดเทียน และอธิษฐานที่นั่น แต่ทุกครั้งเมื่อหล่อนออกจากโบสถ์ หล่อนรู้สึกว้าวุ่นใจในดวงใจของหล่อนยังว่างเปล่า ดูเหมือนมีบางสิ่งขาดไป

วันหนึ่งเพื่อนคนหนึ่งให้หนังสือเล่มหนึ่งแก่หล่อนเป็นของขวัญ หนังสือเล่มนั้นมีชื่อว่า “บรรพชน และผู้เผยพระวจนะ” อัลลาไม่เคยได้ยินชื่อของผู้ประพันธ์หนังสือเล่มนั้นมาก่อน หล่อนชื่อ เอลเลน จี. ไวท์. แต่หล่อนรู้สึกอัศจรรย์ใจ ที่หล่อนเขียนเล่าเรื่องราวในพระคัมภีร์เดิมอย่างมีชีวิตชีวา เป็นครั้งแรกที่อัลลาอ่านพบในหนังสือเล่มนั้นว่า วันที่เจ็ดของสัปดาห์ คือวันเสาร์ เป็นวันสวดบาโตของพระเจ้า อัลลามีความปรารถนาเพิ่มขึ้นในแต่ละวันที่ผ่านไป ที่หล่อนอยากจะไปนมัสการที่โบสถ์ ที่เหล่าผู้เชื่อนมัสการในวันเจ็ดของสัปดาห์ แต่หล่อนจะหาโบสถ์ที่หาได้อย่างไร?

อยู่มาวันหนึ่งเพื่อนเก่าคนหนึ่ง ซึ่งเป็นเพื่อนร่วมชั้นเดินทางจากอีกเมืองหนึ่งมาเยี่ยมอัลลา หล่อนบอกกับอัลลาว่าหล่อนไปนมัสการที่โบสถ์ในวันสวดบาโต โบสถ์ที่หล่อนไปนมัสการมีชื่อว่า “โบสถ์เซเว่นธ์เดย์แอดเวนติสต์” อัลลารู้สึกประหลาดใจ และมีความยินดี เพราะตลอดเวลาที่ผ่านมา อัลลาเคยนึกสงสัยว่า จะมีโบสถ์ที่ผู้เชื่อในพระเจ้า และพระเยซูคริสต์ ไปนมัสการที่โบสถ์ในวันสวดบาโตวันที่เจ็ดของสัปดาห์ ตั้งอยู่ในประเทศอูซเบกิสถานไหม? เพื่อนร่วมชั้นของหล่อนคนที่อัลลาจำได้ว่าหล่อนเคยประกาศตัวเอาไว้ว่า “หล่อนไม่เชื่อว่ามีพระเจ้าในโลกนี้” แต่เวลานี้หล่อนพูดอย่างกระตือรือร้นว่า หล่อนได้เรียนรู้เกี่ยวกับพระเจ้าอย่างไร และตอนนี้กล่าวเป็นพยานว่าหล่อนรักพระเจ้าอย่างสิ้นสุดหัวใจเพียงใจ

สำหรับอัลลา ตอนนี้เพื่อนของหล่อนเป็นบุคคลใหม่ หล่อนไม่เหมือนคนเดิมที่อัลลาเคยรู้จัก หล่อนไม่เหมือนเพื่อนคนเดิมที่หล่อนเคยคบหาเลย หลังจากนั้นไม่นาน อัลลาได้เดินทางไปเยี่ยมเพื่อนคนนั้น ผู้ซึ่งอาศัยอยู่ในอีกเมืองหนึ่งซึ่งรถโดยสารใช้เวลาวิ่งไปสี่ชั่วโมง หล่อนได้ไปเยี่ยมโบสถ์เซเวนต์เดย์แอ๊ดเวนตีสในวันสะบาโต หล่อนชอบทุกสิ่งเกี่ยวกับรายการ แต่โบสถ์แห่งนั้นอยู่ไกลเกินไปที่หล่อนจะเดินทางไปเยี่ยมทุกวันสะบาโต อัลลาได้อธิษฐานต่อพระเจ้าว่า พระบิดาที่รักโปรดช่วยข้าพระองค์ด้วย

เวลาผ่านไปลูกสาวของอัลลา ชื่อ “ไวโอเลตตา” แต่งงาน และย้ายไปอยู่ที่เมืองหลวงของอุซเบกิสถาน คือเมือง **ทาชเคนต์** ต่อมาอีกหลายปีสามีของอัลลาเสียชีวิต อัลลาจึงได้ย้ายไปอาศัยอยู่กับครอบครัวของ “ไวโอเลตตา” ลูกสาว และหล่อนได้ทราบจากเพื่อนแอ๊ดเวนตีส์ว่า มีโบสถ์แอ๊ดเวนตีส์สามหลังตั้งอยู่ในเมือง “ทาชเคนต์” อัลลา และ ไวโอเลตตา เริ่มไปนมัสการที่โบสถ์ทุกวันสะบาโต สมาชิกโบสถ์คนหนึ่งเสนอที่จะสอนพระคัมภีร์ให้ผู้เป็นแม่ และลูกสาว ทั้งสองได้ศึกษาพระคัมภีร์จนจบหลักข้อเชื่อ 28 ข้อ อัลลาเริ่มคิดเกี่ยวกับการอุทิศถวายดวงใจของหล่อนให้กับพระเยซู ด้วยการรับบัพติศมา อัลลาอธิษฐานว่า “พระบิดาที่รักขอโปรดช่วยข้าพระองค์ด้วย”

ต่อมาอธิการบดีของ “มหาวิทยาลัยศาสนศาสตร์โซคสกี” ในประเทศรัสเซีย ได้เดินทางมาเปิดประชุมเผยแพร่พระกิตติคุณในเมืองหลวง อัลลาได้ไปฟังในการประชุมด้วย เมื่อศาสตราจารย์ผู้เทศนาประกาศเชิญชวนให้ผู้มาฟังในห้องประชุมถวายดวงใจให้พระเจ้า อัลลาได้เดินออกไปที่หน้าห้องประชุมเป็นคนแรก และคนอื่นๆ รวมไวโอเลตตาด้วยเป็นว่าทั้งแม่ และลูกสาวได้รับบัพติศมา พร้อมกับผู้ถวายดวงใจในคืนนั้นอีกแปดคน

ปัจจุบันทั้งอัลลา และไวโอเลตตา รับผิดชอบในตำแหน่งมรรคนายิกาของโบสถ์อย่างสัตย์ซื่อ “เราทั้งสองยินดีที่ได้รับใช้พระเจ้า” อัลลา กล่าวเป็นพยาน พระเจ้าได้ทรงฟังคำอธิษฐานของพวกหล่อน พระองค์ได้ทรงเติมเต็มแก่ผู้เป็นแม่ และลูกสาว

เงินถวายส่วนหนึ่งของวันสะบาโตที่สิบสาม จะนำไปเปิดโรงเรียนระดับประถมศึกษาแห่งแรกในประเทศอุซเบกิสถาน ขอคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่านที่วางแผนจะถวายเงินถวายอย่างมีใจกว้าง ในวันสะบาโตวันที่ 29 มิถุนายน ที่จะถึงนี้...ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรแก่ทุกท่าน

ข่าวพันธกิจผู้ใหญ่วันสะบาโตที่ 4 พฤษภาคม 2024

“หยุดชะงักที่อ้างรับบัพติศมา”

เล่าโดย ไวโอเลทตา...ประเทศอูซเบกิสถาน

ไวโอเลทตา รู้สึกว่าหล่อนยังไม่พร้อมสำหรับการรับบัพติศมา เมื่อศาสนาจารย์แอ็ดเวนตีส์ผู้เทศนาเชิญชวนให้ผู้ฟังในที่ประชุมเผยแพร่พระกิตติคุณทำการตัดสินใจ ที่เมือง “ทาชเคนต์” เมืองหลวงของประเทศ อูซเบกิสถาน หล่อนคิดว่า ความรู้ในพระคัมภีร์ของหล่อนดูเหมือนยังน้อยเกินไป การที่นักเทศน์เชิญให้ผู้ฟังอุทิศถวายทั้งชีวิตแด่พระเจ้าดูเหมือนเป็นเรื่องใหญ่เกินไปสำหรับหล่อน ไวโอเลทตาคิดในใจว่า ฉันไม่สามารถทำได้ ฉันยังไม่พร้อมที่จะทำตาม! ที่จริงไวโอเลทตาได้ไปร่วมนมัสการที่โบสถ์แอ็ดเวนตีส์กับคุณแม่ของหล่อนมาช่วงเวลาหนึ่งแล้ว ทั้งสองได้ศึกษาหลักคำสอนในพระคัมภีร์จนจบหลักข้อเชื่อ และได้นมัสการกับกลุ่มเล็กด้วย

เวลานั้นอธิการบดีของมหาวิทยาลัย “โซคสกี แอ็ดเวนตีส์” ซึ่งมีคณะศาสนศาสตร์ด้วย ได้ทำการเปิดประชุมเผยแพร่พระกิตติคุณที่เมือง “ทาชเคนต์” เมื่อเขากล่าวเชิญผู้มาฟังในการประชุมให้ถวายดวงใจให้พระเจ้าด้วยการรับบัพติศมา “อัลลา” คุณแม่ของ ไวโอเลทตาเป็นคนแรกที่เดินออกมาด้านหน้าห้องประชุม จากนั้นเป็นลูกชายวัย 14 ของศิษยาภิบาลประจำโบสถ์ได้เดินออกไป ถึงตอนนี้ไวโอเลทต่ายังไม่เคลื่อนไหว หล่อนคิดว่า “ฉันจะยังไม่รับบัพติศมาในตอนนี” หลังจากนั้นบุคคลที่สามเดินออกไปถวายตัว แต่ “ไวโอเลทตา” ยังคงพูดกับตัวเองว่า “ฉันยังไม่รับบัพติศมาในตอนนี”

ในคืนต่อมา นักเทศน์ได้ทำการเชิญผู้มาฟังในการประชุมเดินออกมา ไวโอเลทตาจำได้ว่าเพื่อนคนหนึ่งของหล่อนได้หนุนใจให้หล่อนตัดสินใจรับบัพติศมา เพื่อนคนนั้นพูดว่า “ถ้าเพื่อนได้ศึกษาหลักข้อเชื่อจบแล้วเพื่อนสามารถรับบัพติศมาได้” แต่ไวโอเลทตาไม่รู้สึกว่าตัวหล่อนพร้อม หล่อนรู้สึกว่าหล่อนยังไม่รู้จักพระคัมภีร์ดีพอ ไวโอเลทตา รู้สึกว่าขณะที่อาจารย์ผู้เทศนา กล่าวเชิญชวน ดูเหมือนเขาจะจ้องมองมายังหล่อน หล่อนทำสัญญาณสันติระเป็นการบอกว่า “ไม่”

ในคืนสุดท้ายของการประชุมเผยแพร่ นักเทศน์ได้กล่าวเชิญชวนให้ผู้ฟังทำการตัดสินใจเป็นครั้งสุดท้าย “มีใครอีกบ้างที่ยังไม่ตัดสินใจถวายดวงใจให้กับพระเยซู ด้วยการรับบัพติศมา เชิญเดินออกมาข้างหน้า!” ไวโอเลทตา นึกถึงแล้วว่าหล่อนจะตัดสินใจดีไหม หล่อนแน่ใจแล้วว่า คริสตจักรแอ็ดเวนตีส์สอนแต่ความจริงจากพระคัมภีร์เท่านั้น แต่หล่อนรู้สึกยังไม่พร้อม นักเทศน์ได้เชิญผู้ที่ได้ตอบสนองต่อการเชิญ และได้เดินออกไปสองคืนก่อน คืนนี้เชิญทุกคนเดินออกมาด้านหน้าอีกครั้งหนึ่ง คุณแม่ของไวโอเลทตา และคนอื่นอีกประมาณ 12 คนได้เดินออกไปข้างหน้าเวที นักเทศน์ได้กล่าวต้อนรับพวกเขา แต่เขายังไม่ยอมแพ้ เขากล่าวเชิญอีกครั้งหนึ่ง!

ศาสนาจารย์นักเทศน์ได้กล่าวทิ้งท้ายว่า “จะต้องมีอีกบางคนในที่ประชุมที่ต้องการจะเดินออกมา” เขากล่าวเชิญชวนอีก และอีก ทุกครั้งที่กล่าวเชิญชวน ไวโอเลทตารู้สึกเหมือนว่า เขากล่าวเชิญชวนหล่อนโดยตรง “ฉันจะตอบสนองต่อการเชิญชวนดีไหม” ไวโอเลทตาคิดว่า “ฉันจะเดินออกไปดีไหม?” ก่อนที่ไวโอเลทตาจะรู้ตัว หล่อนพบว่าหล่อนลุกขึ้นยืน และเดินไปออกไปข้างหน้า “อย่างนั้นสิ” นักเทศน์พูดออกมา “นั่นคือคนสุดท้าย คนที่เราเฝ้ารอคอยให้เดินออกมา แต่ไวโอเลทตาไม่ใช่คนสุดท้ายที่เดินออกไปข้างหน้า ไวโอเลทตาเดินถึงกลุ่มผู้ยืนอยู่ข้างหน้า มีชายสูงอายุ 60 ปีเดินออกมา และยืนอยู่ข้างไวโอเลทตา ชายคนนี้ได้เรียนชั้นพระคัมภีร์กับไวโอเลทตา

เขาพูดเปิดใจกับไวโอเลตต้าว่า “ผมรู้สึกกลัว...แต่ผมเห็นคุณลุกขึ้นและเดินออกไป ผมได้รับการหนุนใจ ที่จะเดินออกมาเช่นกัน”

เมื่อได้ฟังเช่นนั้น ไวโอเลตต้ารู้สึกประหลาดใจ หลอนไม่เคยคิดมาก่อนว่า “การต่อสู้ดิ้นรนภายใน” และทำการตัดสินใจเป็นคนสุดท้าย แต่ปรากฏว่า การตัดสินใจของหลอนมีผลทำให้ใครบางคนตัดสินใจด้วย” ไวโอเลตต้ารู้สึกมีความสุขดีเต็มดวงใจ

วันนี้ไวโอเลตต้ารู้สึกดีใจ ที่หลอนได้ตัดสินใจรับบัพติศมาในวันนั้น หลอนตระหนักว่า ไม่มีเหตุผลอะไรที่จะรอดต่อไปหลอนไม่จำเป็นต้องรู้เรื่องในพระคัมภีร์เป็นอย่างดีก่อน ทั้งหมดที่หลอนต้องทำ คือถวายเป็นชีวิตจิตใจของหลอนแด่พระเยซู และที่จะเชื่อในพระองค์ ด้วยดวงใจทั้งดวง ตัวอย่างของผู้บัญชาการเรือรบ ที่ได้เอ่ยถามอัครสาวกเปโตร และสิลาสว่า “ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าจะต้องอย่างไรจึงจะรอดได้?...อัครสาวกเปโตร และสิลาสจึงกล่าวว่า “จงเชื่อและวางใจในพระเยซูเจ้า แล้วท่านจะรอดได้ทั้งครอบครัวของท่านด้วย” (กิจการฯ 16:30-31)

ไวโอเลตต้ารู้สึกตื่นเต้นดีใจ ที่พระเจ้าทรงสามารถให้หลอน ให้หนุนใจชายอายุ 60 ปี ให้ลุกขึ้นและเดินออกไปและ รับบัพติศมา แรงกระแทกจากการตัดสินใจของหลอนได้เติบโตต่อไป ตอนนี้ลูกชายวัย 9 ขวบ บอกกับผู้เป็นแม่ว่า เขาต้องการที่จะรับบัพติศมา ฉะนั้นอยากให้เขาเติบโตขึ้น และเดินไปบนเส้นทางที่ถูกต้อง จึงเห็นด้วยกับความต้องการของเขา

เงินถวายส่วนหนึ่งของวันสะบาโตที่สิบสาม จะนำไปเปิดโรงเรียนระดับประถมศึกษาแห่งแรกในเมือง “ทาสเคนต์ ประเทศอุซเบกิสถาน” สถานที่ลูกชายของไวโอเลตต้า และเด็กคนอื่น ๆ สามารถเรียนรู้เกี่ยวกับพระเจ้า... ขอขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่านที่วางแผนจะถวายเงินถวายอย่างมีใจกว้าง ในวันสะบาโตวันที่ 29 มิถุนายน ที่จะถึงนี้...ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรแก่ทุกท่าน

ข่าวพันธกิจผู้ใหญ่อประจำวันสะบาโตที่ 11 พฤษภาคม 2024

“พระเจ้าทรงมีตัวตนจริง”

เล่าโดย ซอนย่า...ประเทศอูซเบกิสถาน

เมื่อซอนย่า เรียนสำเร็จชั้นมัธยมปลาย หล่อนต้องการจะเข้าเรียนในโรงเรียนแพทย์แห่งหนึ่งอย่างยิ่ง นักศึกษาที่ต้องการเข้าเรียนในวิทยาลัยแพทย์แห่งนั้น จะต้องจ่ายเงินกินเปล่าจำนวนที่สูงมาก ปัจจุบัน การให้เงินกินเปล่าไม่จำเป็นในการจะเข้าเรียนในประเทศอูซเบกิสถาน แต่ชีวิตจะเกิดความแตกต่าง เมื่อซอนย่า เตรียมตัวเข้าเรียนในวิทยาลัยที่ตั้งอยู่ในประเทศอูซเบกิสถาน

ซอนย่า บอกกับคุณพ่อของหล่อนว่า หล่อนปรารถนาจะศึกษาในคณะแพทยศาสตร์ คุณพ่อประกาศออกมาว่า “พ่อจะไม่จ่ายเงินกินเปล่า” อย่างไรก็ตาม ซอนย่า ไปเขียนใบสมัครเข้าศึกษาในวิทยาลัยแพทย์ดังกล่าว หล่อนหวังว่าทุกอย่างจะลงตัวด้วยดี

วันที่จะรับประกาศนียบัตรจากโรงเรียนมัธยมปลายใกล้เข้ามา ซอนย่าแบ่งปันความฝันอยากจะเป็นแพทย์ให้กับญาติๆ เพื่อนๆ และครูหลายคน พวกเขาจะตั้งคำถามอย่างเดียวกันว่า “ครอบครัวของเธอได้รวบรวมเงินก้อนโตไว้จ่ายใต้โต๊ะแล้วหรือยัง?”

ซอนย่า เริ่มเกิดความกังวล หล่อนทราบว่ “คุณพ่อได้ประกาศไว้แล้วว่าจะไม่จ่ายเงินใต้โต๊ะ” ที่สำคัญ เขาไม่มีเงินก้อนใหญ่ดังกล่าว และเขาไม่ใช้ความพยายามที่จะหยิบยืมเงินจากพวกญาติๆ หรือเพื่อนๆ เขาเพียงอธิษฐานต่อพระเจ้าอย่างเดียว ขอพระองค์ช่วยนำลูกสาวให้เข้าศึกษาในโรงเรียนแพทย์ได้ คุณแม่ทำงานเป็นครูในโรงเรียนแห่งหนึ่ง หล่อนได้อธิษฐานเพื่อการเข้าเรียนแพทย์ของลูกสาว เช่นเดียวกับคุณพ่อ ซอนย่าไม่คอยแน่ใจว่าจะคิดเรื่องอะไร หล่อนได้ไปนมัสการที่โบสถ์ของคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส์ตั้งแต่ยังเป็นเด็กหญิง แต่หล่อนยังไม่มั่นใจว่าพระเจ้าทรงมีตัวตน และการอธิษฐานเพียงอย่างเดียวจะเป็นการเพียงพอไหม?

คุณแม่เกิดแนวคิดขึ้นมา และบอกกับลูกสาวว่า “ลูกจำเป็นต้องเตรียมตัวเพื่อการสอบเข้าวิทยาลัย ฝ่ายพ่อ และแม่จะอธิษฐานต่อไปเรื่อยๆ ซอนย่ารู้สึกประหลาดใจ คุณแม่ดูเหมือนจะพูดว่า การอธิษฐานจะให้ดี ควรจะรวมกลุ่มกันอธิษฐาน ซึ่งเท่ากับการรวมพลังกัน ขณะที่ซอนย่าอ่านตำราเตรียมสอบต่อไป แต่วันสำหรับการสอบยังไม่ชัดเจน เมื่อซอนย่ากรอกแบบฟอร์มใบสมัครและส่งให้เจ้าหน้าที่ของวิทยาลัย ปรากฏว่าทางวิทยาลัยยังไม่ได้กำหนดวันสอบ

เจ้าหน้าที่ของวิทยาลัยบอกว่า “เราจะโทรบอกคุณ เมื่อกำหนดสอบได้ออกมาแล้ว” ซอนย่าเรียนสำเร็จชั้นมัธยมปลาย และใช้เวลาเตรียมสำหรับสอบเข้าวิทยาลัยได้เต็มที่ หนึ่งเดือนผ่านไป สองเดือนผ่านไป พ่อแม่ของซอนย่าอธิษฐานทุกวัน ขณะที่ลูกสาวเตรียมตัวสอบ ไม่มีเสียงกริ่งโทรศัพท์จากวิทยาลัยดังขึ้น

ในที่สุด เวลาช่วงปิดเทอมฤดูร้อนเกือบจะหมดไป ซอนย่าโทรติดต่อไปถามเกี่ยวกับวันสอบเข้ากับเจ้าหน้าที่ของวิทยาลัย เจ้าหน้าที่ของวิทยาลัยคนรับสายตอบว่า “ให้เธอเดินทางมาที่วิทยาลัยตัวนที่สุด และเราจะพูดคุยกันที่วิทยาลัย” เจ้าหน้าที่ของวิทยาลัยแนะนำ ซอนย่าและแม่เดินทางไปถึงวิทยาลัย 10.00 น. ในวันรุ่งขึ้น ร.ป.ภ. หยุดพวกที่ประตูของวิทยาลัย พูดว่า “คุณเดินทางมาสอบหรือ การสอบเข้าวิทยาลัยผ่านหลายวันแล้ว” ร.ป.ภ. บอก ซอนย่ารู้สึกตกใจแทบช็อก ถัดมาเธอรู้สึกไม่พอใจมาก เธอได้ส่งใบสมัครเข้าสอบทันเวลา แต่ไม่มีใครโทรเรียกเธอ และบอกวันสอบตามที่ให้ให้สัญญาไว้ เธอรู้สึกว่า เธอได้เตรียมตัวสอบเข้าเรียนวิทยาลัยแห่งนี้ตลอดช่วงซัมเมอร์อย่างเปล่าประโยชน์

ฝ่ายผู้เป็นแม่มองเห็นซอนย่ารู้สึกหดหู่มาก หล่อนได้สติเอ่ยถาม ร.ป.ภ. คนนั้นว่า “ทางวิทยาลัยติดประกาศรายชื่อผู้สอบเข้าวิทยาลัยได้..หรือยัง?” ร.ป.ภ. คนนั้นตอบว่า เดินเข้าไปดูรายชื่อที่กระดานประกาศสิครับ จะเห็นรายชื่อผู้ที่สอบเข้าวิทยาลัยได้ติดไว้” พลังที่มีไปที่ตึกอำนวยการไว้

ผู้เป็นแม่เดินนำ ส่วนลูกสาวเดินตาม ขณะที่แม่ และลูกสาวดูรายชื่อผู้ที่สอบผ่านเข้าเรียนได้ ทันทีที่ซอนย่ามองเห็นชื่อของเธออยู่ในจำนวนผู้ที่สอบผ่าน “ดูซิคุณแม่” เธออุทานออกมาอย่างดีใจ “ชื่อของหนูอยู่ในแผ่นรายชื่อที่ถูกรับเข้าเรียนในวิทยาลัย โดยที่ไม่ต้องไปนั่งสอบ ไม่เสียเงินค่ากินเปล่า และไม่เสียเงินติดสินบนด้วย!” ทั้งหมดที่ซอนย่าเคยสงสัยว่าพระเจ้าทรงพระชนม์อยู่ และสนใจในมนุษย์ตัวเล็ก ๆ จริงหรือ? ได้หายไปจากความนึกในสมองทันที ก่อนถึงวันที่วิทยาลัยเริ่มต้นเทอมการศึกษา ซอนย่าได้มอบถวายใจให้พระเยซู ด้วยการรับบัพติศมาซอนย่ากล่าวเป็นพยานว่า “ประสบการณ์ได้สอนฉันว่า พระเจ้ามีจริง และทรงสนพระทัยมนุษย์” แต่ไม่ใช่ตอนจบของเรื่องนี้

หลังจากชั้นในวิทยาลัยเปิดการสอน มีนักศึกษาสองสามคนถามซอนย่าว่า “คุณพ่อของเธอได้จ่ายเงินได้โตะไปเท่าไร?” ซอนย่าตอบว่า “ไม่ได้จ่ายเงินพิเศษอะไรเลย นอกจากค่าลงทะเบียนค่าหน่วยกิจ อีกร่างฉันไม่ได้นั่งสอบเข้าเรียน ด้วยซ้ำไป” พวกเขาถามต่อว่า “แล้วเธอเข้ามาเป็นนักศึกษาของวิทยาลัยได้อย่างไร?” สำหรับคำถามข้อนี้ ซอนย่าตอบว่า “ฉันมีการเชื่อมต่อ”

ต่อมาภายหลัง เมื่อนักศึกษาทั้งหลายมีความคุ้นเคยกันมากขึ้น พวกเขาได้ทราบที่ “ผู้เชื่อมต่อของซอนย่า คือพระเจ้าที่เธอเชื่อนั่นเอง” มีนักศึกษาหลายคนต้องการที่จะเรียนรู้มากขึ้นเกี่ยวกับพระเจ้าที่เธอเชื่อ ซอนย่าจึงจัดกลุ่มศึกษาพระคัมภีร์ขึ้น ถึงเวลานี้มีนักศึกษาสามคนที่ถวายดวงใจของพวกเขาแต่พระเจ้า และได้รับบัพติศมาไปแล้ว

ปัจจุบัน ซอนย่า แสวงหาโอกาสทุกวันที่จะแบ่งปันความเชื่อของเธอ ด้วยการกล่าวเน้นว่า “พระเจ้ามีจริง!”

เงินถวายส่วนหนึ่งของวันสะบาโตที่สิบสาม จะนำไปเปิดโรงเรียนระดับประถมศึกษาแห่งแรกในเมือง “ทาชเคนต์” ประเทศอุซเบกิสถาน สถานที่ลูกชายของไวโอเลตต้า และเด็กคนอื่น ๆ สามารถเรียนรู้เกี่ยวกับพระเจ้า... ขอขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่านที่วางแผนจะถวายเงินถวายอย่างมีใจกว้าง ในวันสะบาโตวันที่ 29 มิถุนายน ที่จะถึงนี้...ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรแก่ทุกท่าน

ข่าวพันธกิจผู้ใหญ่ประจำวันสะบาโตที่ 18 พฤษภาคม 2024

“ป้ายรถประจำทาง และการอัศจรรย์”

เล่าโดย โซกีกและเท...ประเทศจอร์เจีย

โซกีก พูดได้สี่ภาษา แต่หล่อนไม่ชอบอ่านหนังสือ หรือสิ่งพิมพ์ภาษาใดภาษาหนึ่ง หล่อนจึงไม่เคยเปิดหนังสือเล่มใดอ่านเป็นเวลาหลายปี แต่เมื่อหล่อนได้พบ “เท” ที่ป้ายรถประจำทาง ที่จะเดินทางไปต่างจังหวัด ป้ายรถประจำทางป้ายนี้ตั้งอยู่ข้างถนนนอกรั้วหน้าอาคารที่ทำการของรัฐบาลจอร์เจีย ซึ่งตอนนั้นอยู่ภายใต้สภาพโซเวียตรัสเซีย

โซกีก กำลังรอที่ป้ายรถประจำทาง เมื่อ “เท” มารอขึ้นรถประจำทางเหมือนกัน “เท” เป็นมิชชันนารีท้องถิ่น ในสังกัดของ “โครงการประกาศพระกิตติคุณรุ่มนุกเบิกไปทั่วโลก” ผู้ซึ่งจะทำการแบ่งปันกับชนท้องถิ่น ซึ่งมีวัฒนธรรมเดียวกันในประเทศ “จอร์เจีย” ผู้หญิงทั้งสองต่างรอต่อรถประจำคันเดียวกัน **โซกีก** ได้ถาม “เท” ว่า “อีกนานไหมกว่ารถประจำทางจะมา?” ส่วน “เท” รู้จักกับพนักงานขับรถประจำทางตอบว่า “รถประจำทางที่เราจะขึ้นจะมาถึงป้ายนี้ในอีกไม่กี่นาทีข้างหน้า...ฉันโทรไปถามพนักงานขับรถประจำทาง เขาบอกว่ารถประจำทาง กำลังจะมาถึงป้ายนี้ในอีกไม่ช้า”

“เท” และ “โซกีก” เริ่มพูดคุยกัน ในเวลาไม่นานทั้งสองตระหนักว่าพวกหล่อนมีบ้านอยู่ในเมืองเดียวกัน และมีบ้านอยู่ไม่ห่างกันนัก ปรากฏว่า “เท” รู้จักคุณแม่ของ “โซกีก” รู้จักน้องชาย และหลานสาวของ “โซกีก” ด้วยเพราะเธอเคยไปแจกอาหารให้ครอบครัวของโซกีกช่วงที่มีการควบคุม “โควิด 19” ผู้หญิงทั้งสองชื่นชอบที่ได้รู้จัก ได้พูดคุย และได้แลกเปลี่ยนเบอร์โทรกัน ปรากฏว่าเมื่อขึ้นรถประจำทางต้องนั่งแยกห่างกันตามที่นั่งที่ยังว่าง แต่ในช่วงสองสามสัปดาห์ต่อมาทั้งสองได้ส่งข่าวถึงกันและกันโดยมีมือถือ

ในวันเกิดของ **โซกีก** “เท” ได้สร้างความประหลาดใจด้วยการมอบของขวัญจุกเกลือ (ด้วยการเขย่า) ประจำโต๊ะอาหารและ ซอดอกกุหลาบสีแดง ขาว เหลือง จากสวนหลังบ้านของหล่อนเอง “โซกีก” รู้สึกมีความยินดีที่ได้รับของขวัญขณะทำงานเป็นพนักงานเก็บเงินที่ร้านสรรพสินค้าแห่งหนึ่ง

หลังจากนั้นผู้หญิงทั้งสองได้ไปเยี่ยมบ้านของกันและกัน **โซกีก** ได้เรียนรู้ว่า “เท” เป็นคริสเตียนเซเวนธ์เดย์แอดเวนติส ขณะที่ **โซกีก** ไม่เคยได้ยินเกี่ยวกับเซเวนธ์เดย์แอดเวนติสมาก่อน และหล่อนอยากรู้จักกับคริสตจักรนี้มากขึ้น “เท” ทราบว่า **โซกีก** สามารถพูดได้สี่ภาษา แต่หล่อนไม่ชอบอ่านหนังสือ หล่อนไม่เคยเปิดหน้าหนังสือตั้งแต่จบชั้นมัธยมปลายมา ซึ่งเป็นเวลาสิบห้าปีมาแล้ว “เท” รู้สึกกังวลว่า “ฉันจะสอนโซกีก เกี่ยวกับพระเจ้าได้อย่างไรถ้าหล่อนไม่อ่านพระคัมภีร์ หล่อนจะรับรู้ได้อย่างไรว่า ที่ฉันพูดเรื่องของพระเจ้า ฉันพูดสอดคล้องตามพระคัมภีร์ทุกถ้อยคำ?”

ขณะที่ “เท” ตรึกตรองในคำถามที่เกิดขึ้นในใจของหล่อน หล่อนเชิญเพื่อนใหม่ของหล่อนไปนมัสการที่โบสถ์ แอดเวนติสแห่งหนึ่งในเมือง “ทบิลีซี” เมืองหลวงของจอร์เจีย ซึ่งอยู่ห่างออกไปค่อนข้างไกลเมื่อเดินทางโดยรถประจำทาง แผนการของ “เท” คือพา “โซกีก” นั่งนมัสการในโบสถ์ตอนเช้า และตอนบ่ายหล่อนจะชวน “โซกีก” อยู่ต่อในชั้นสัมมนาเรื่อง “จะสอนพระคัมภีร์ได้อย่างไร?” **โซกีก** เข้าร่วมนมัสการเข้าที่โบสถ์ด้วยความสนใจ “เท” คิดว่า “โซกีก” อาจไม่สนใจในรายการรอบบ่าย ในเมื่อหล่อนไม่ชอบการอ่านหนังสือ

แต่ “โซกีก” มีความยินดีเมื่อได้รับการเชิญให้ใช้เวลาทั้งวันกับ “เท” สิ่งนี้ทำให้ “เท” รู้สึกแปลกใจไม่น้อย หล่อนอธิษฐานในใจขอให้คุณพระเจ้า สรุปลแล้ว “โซกีก” ชื่นชอบรายการวันสะบาโต และชั่วโมงเทศนา

เมื่อนักเทศน์กล่าวเชิญชวนให้ผู้คนมาฟังการเดินไปข้างหน้า เพื่อศาสนาจารย์ผู้เทศนาจะอธิษฐานเผื่อ เหล่าผู้ปรารถนาที่จะเดินใกล้ชิดพระเจ้ามากขึ้น

ในตอนบ่ายในช่วงการสัมมนา กลุ่มของศาสนาจารย์จะนั่งบนเก้าอี้บนเวที ทั้งโบสถ์เต็มไปด้วยเหล่าสมาชิกที่ประสงค์จะเรียนรู้วิธีที่จะสอนพระคัมภีร์ ศาสนาจารย์คนหนึ่งพูดผ่านเครื่องเสียงว่า “คุณโซกีก” คุณรับบัพติศมาแล้วหรือยังครับ? “ยังค่ะ”, โซกีกตอบ ศาสนาจารย์คนนั้นพูดต่อว่า “คุณโซกีก เราต้องการให้คุณช่วยเชิญคุณขึ้นมาบนแพลตฟอร์มด้วย”

โซกีก รู้สึกอายแต่เดินขึ้นไปบนแพลตฟอร์ม พยายามทำให้เกิดความรู้สึกสบายจากนั้น ศาสนาจารย์คนนั้นเชิญให้โซกีก นั่งบนเก้าอี้ข้างหน้าเขา เป็นการสาธิตให้เห็นว่าผู้สอนพระคัมภีร์และ ผู้เรียนพระคัมภีร์ควรจะทำอย่างไร และเริ่มต้นสอนพระคัมภีร์อย่างไร ศาสนาจารย์เชิญให้โซกีกก้มศีรษะลง และอธิษฐานเสร็จ ศาสนาจารย์ถามคำถาม จากนั้นศาสนาจารย์บอกให้โซกีกเปิดพระคัมภีร์หาคำตอบ โดยบอกชื่อหนังสือ รวมทั้งบอกหน้า บทที่ และข้อที่...โซกีกเปิดพระคัมภีร์เป็นครั้งแรกในชีวิตของหล่อน ศาสนาจารย์บอกให้หล่อนทราบว่าจะหาข้อพระคัมภีร์อย่างไร ซึ่งเป็นข้อพระคัมภีร์อันเป็นคำตอบสำหรับคำถาม เมื่อหาข้อพระคัมภีร์พบแล้ว ศาสนาจารย์ขอให้โซกีกเป็นคนอ่าน

ขณะที่นั่งรถประจำทางกลับบ้าน “เท” ได้ถามโซกีก ว่า “เธอคิดอย่างไรเกี่ยวกับการศึกษาพระคัมภีร์?” โซกีก ตอบว่า “ฉันชอบการค้นหาคำตอบในพระคัมภีร์...และตอนนี้ฉันรู้ดีมากในตอนนี ฉันรู้สึกมีสันติสุข ที่ฉันไม่เคยรู้สึกอย่างนี้มาก่อน” “เท” ล้วงมือลงไปใ้ในกระเป๋าผ้าของหล่อน และหยิบพระคัมภีร์ขึ้นมาเล่มหนึ่ง แล้วพูดกับโซกีกว่า “ฉันมีของขวัญสำหรับคุณ” พูดเสร็จยื่นพระคัมภีร์ให้ โซกีกรู้สึกตื่นเต้นดีใจ และขอให้ “เท” สอนพระคัมภีร์ให้กับหล่อน “เท” เองก็รู้สึกดีใจเป็นอย่างยิ่ง พระวิญญูญาณบริสุทธิ์ได้ทำการในสิ่งที่ดูเหมือนจะเป็นไปไม่ได้ โซกีกไม่เพียงต้องการอ่านเป็นครั้งแรกในชีวิต หลังจากจบชั้นมัธยมปลาย แต่หล่อนต้องการอ่านพระคัมภีร์ด้วย

ทุกวันนี้ “เท” และ “โซกีก” ศึกษาพระคัมภีร์ร่วมกัน ขณะเดียวกัน “โซกีก” กำลังเรียนภาษาที่ห้า คือภาษาความรักแห่งสวรรค์ ซึ่งจะคงอยู่ชั่ววันรันดร์ “เท” และ “โซกีก” นมัสการด้วยกันในวันสะบาโตในการให้สัมภาษณ์ “เท” กล่าวสรรเสริญพระเจ้า ที่หล่อนได้พบกับ “โซกีก” อย่างไม่คาดฝันที่ป้ายรถประจำทางหล่อนกล่าวว่า “การพบครั้งนี้ไม่ใช่ความบังเอิญ แต่เป็นการอัศจรรย์อันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า” โซกีก กล่าวเป็นพยานว่า “ฉันยังคงไม่ชอบที่จะอ่านหนังสือเล่มใด ๆ แต่ฉันรักที่จะอ่านพระคัมภีร์”

เงินถวายส่วนหนึ่งของวันสะบาโตที่สิบสาม จะนำไปช่วยเปิดศูนย์สุขภาพในประเทศจอร์เจีย..
ขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่านที่วางแผนจะถวายเงินถวายอย่างมีใจกว้าง ในวันสะบาโตวันที่ 29 มิถุนายน ที่จะถึงนี้...ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรแก่ทุกท่าน

ข่าวพันธกิจผู้ใหญ่อประจำวันสะบาโตที่ 25 พฤษภาคม 2024

“การเรียกหมายเลขแบบสุ่มตัวอย่าง”

เล่าโดย แอลยูบาว...ประเทศอาร์เมเนีย

แอลยูบาว ต้องการอย่างยิ่งมากกว่าสิ่งใดๆที่จะแบ่งปันความรักที่หล่อนมีในพระเยซูในประเทศอาร์เมเนีย แต่หล่อนถามตัวเองว่า แต่จะทำได้อย่างไร? ความคิดนี้เกิดขึ้น เพราะเพื่อนคนหนึ่งแนะนำให้หล่อนเป็นพยานทางโทรศัพท์ ตอนนั้นเป็นปี 1995 เป็นเวลาหลายปี จะมี “มือถือ” ในอดีตสหภาพโซเวียตรัสเซีย ดังนั้นหล่อนจะต้องใช้โทรศัพท์ประจำบ้านแบบหมุนตัวเลขทีละตัว

แอลยูบาวไม่เคยพูดทางโทรศัพท์กับคนแปลกหน้ามาก่อน แนวคิดนี้ทำให้เธอรู้สึกกลัว หล่อนไม่ทราบจะเริ่มต้นอย่างไรดี หล่อนอธิษฐานขอสติปัญญา และความกล้าเป็นเวลาเจ็ดวัน หล่อนอธิษฐานว่าถ้าเป็นน้ำพระทัยของพระองค์หรือไม่ที่จะให้หล่อนกล่าวเป็นพยานทางโทรศัพท์ ขณะที่หล่อนอธิษฐาน ความปรารถนาในใจของหล่อนเติบโตขึ้นอย่างช้าๆ ในวันที่เจ็ดของการอธิษฐาน หล่อนทูลพระเจ้าว่า “โปรดบอกหมายเลขโทรศัพท์แก่ข้าพระองค์ และข้าพระองค์จะเรียกตามหมายเลขโทรที่ได้รับ” จากนั้นหล่อนหมุนแป้นโทรศัพท์แบบสุ่มๆ

เมื่อมีผู้รับสาย “แอลยูบาว” กล่าวกับคนแปลกหน้าผู้รับโทรศัพท์ว่า “ฮัลโล่ ฉันอยากศึกษาพระคัมภีร์กับคุณ” การตอบสนอง จากผู้รับโทรศัพท์ไม่ทำให้เกิดการหนุนใจ บางคนตอบการเรียกทางโทรศัพท์อยู่ในอารมณ์ไม่ดี แต่บางคนก็รับฟังคำพยานอย่างตั้งใจ แต่ทั้งหมดไม่ยินดีที่ แอลยูบาวเสนอจะสอนพระคัมภีร์

ต่อมา แอลยูบาว โทรคุยกับหญิงสูงอายุคนหนึ่ง หล่อนชื่อ “โอลก้า” หล่อนรู้สึกยินดี และตอบตกลงจะศึกษาพระคัมภีร์กับ “แอลยูบาว” หลังจากนั้น “แอลยูบาว” และ “โอลก้า” พูดคุยกันเป็นประจำ ระหว่างการสนทนา โอลก้า เอย่ว่าคุณแม่สามีของหล่อนกำลังป่วย และหล่อนยังไม่เป็นคริสเตียน

แอลยูบาว แนะนำ “โอลก้า” ให้ไปเยี่ยมคุณแม่สามี และ “บอกหล่อนเกี่ยวกับพระเยซู” และเชื่อเชิญให้คุณแม่รับเอาพระเยซูเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้เป็นการส่วนตัวของหล่อน เมื่อ แอลยูบาว โทรถึง โอลก้า สองสามวันต่อมา โอลก้า บอกว่าคุณแม่ของสามีของหล่อนได้ตายแล้ว แต่คุณแม่ได้มีความหวัง โอลก้าเล่าว่า “ฉันพูดถึงความหวัง การอภัยความบาป และชีวิตชั่วนิรันดร์โดยการเชื่อในองค์พระเยซู ในวันท้ายคุณแม่สามีพูดว่า “แม่ขอรับเชื่อในพระเยซู และการอภัยบาปของพระองค์” และคืนนั้นเองคุณแม่ได้นอนหลับในพระเยซู”

สองวันต่อ โอลก้า มอบถวายดวงใจของหล่อนให้พระเยซู และได้รับบัพติศมา พร้อมกับญาติของโอลก้าคนหนึ่ง แอลยูบาว รู้สึกดีใจที่สามคนรับบัพติศมาคือ โอลก้า คุณแม่ของสามี และญาติของโอลก้าอีกคนหนึ่ง ทั้งสามชีวิตได้หันมารับพระเยซูเป็นผู้ช่วยให้รอดผ่านการพูดคุย และการเป็นพยานทางโทรศัพท์

“แอลยูบาว” ทำการเรียกทางโทรศัพท์ต่อไป มีผู้รับสายคนหนึ่งร้องไห้ เมื่อ “แอลยูบาว” เอยถึงพระเจ้าผู้รับสายกล่าวเปิดใจว่า “ฉันมีลูกสาวคนหนึ่ง หล่อนไม่เชื่อในพระเจ้า” ผู้รับสายเปลี่ยนจากการร้องไห้เป็นเสียงสะอื้น ผู้รับสายบอกต่อว่า “ลูกสาวของฉันเป็นโรคลมบ้าหมูขั้นรุนแรง” เธอได้สูญเสียความหวังไปหมดแล้ว คุณจะสามารถคุยกับลูกสาวฉันได้ถ้าคุณต้องการ

ก่อนที่ “แอลยูบาว” จะตอบโอลก้า หล่อนได้ยินหูฟังให้ลูกสาวชื่อ “ออลลา” อายุ 23 ปีเป็นคนถือสายแทน “แอลยูบาว” เริ่มกล่าวทักทาย แต่ ออลลา ไม่ตอบ เสียงปลายสายดำเนินโน้มน้าวจิตใจ “แอลยูบาว” อธิษฐานขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า

เมื่อหล่อนโทรไปคุยกับ “ออลลา” คราวต่อไป แอลยูบาว บอกกับ ออลลา ว่า หล่อนได้อ่านหนังสือชื่อ “งานเขียนเริ่มแรก” โดย เอลเลน. จี. ไวท์. และหล่อนมีความชื่นชม เมื่อได้อ่านถึงคำบรรยายถึงโลกใหม่ ออลลา ยังเงิบเหมือนครั้งก่อน แอลยูบาว กล่าวพรรณนาถึงสวนอันสวยงาม ที่พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้สำหรับเหล่า บุตรชาย-หญิง ของพระองค์ในโลกใหม่ ออลลา ยังเงิบเหมือนเช่นเดิม

จากนั้น แอลยูบาว จำได้ถึงภาพการ์ตูนในยุคของสหภาพโซเวียตรัสเซีย ซึ่งเป็นภาพสวนอันสวยงาม แอลยูบาว เอ่ยถามว่า “เธอรู้จักการ์ตูนเรื่องนั้นหรือเปล่า?” มีเสียงหัวเราะระเบิดขึ้นจากปลายสายอีกด้านหนึ่ง แอลยูบาว รู้สึกประหลาดใจ นี่เป็นเสียงแรกที่ “ออลลา” ได้ทำให้เกิดขึ้น แอลยูบาว เอ่ยออกไปว่า “เธอรู้จักหัวเราะ ด้วยนะ” แอลยูบาว กล่าวต่อว่า “ลองจินตนาการดูสิ ว่าพระเจ้าได้ทรงเนรมิตสวนอันสวยงามไว้เพื่อเรา ซึ่งสวย วิจิตรพิสดารยิ่งกว่าในภาพการ์ตูนอีกนะ”

แอลยูบาว พรรณนาเกี่ยวกับโลกใหม่ พลันหล่อนได้ยินเสียงคลิกจากปลายสายอีกด้านหนึ่ง เป็นลักษณะ เสียงของผู้หญิงมีเสียงพูดตามมาว่า “ฉันขอโทษด้วยนะ.. ฉันฟังเสียงคุณพูดเป็นเวลานาน สิ่งที่ฉันให้ฟัง น่าสนใจ มาก” ออลลา หัวเราะเสียงดังออกจากใจ น้ำเสียงแห่งความชื่นชมยินดีดังออกมาจากปากของเธอ เธอมีความยินดี ที่มีบางคนกำลังแอบฟังอย่างไม่คาดฝันจากการสนทนาปราศรัยของเธอ และ แอลยูบาว

จากนั้นคุณแม่ของ ออลลา ได้แทรกเข้ามาในการสนทนา หล่อนมีความยินดี ที่ได้ยินเสียงลูกสาวกำลัง พูดคุย หล่อนสงสัยจริงๆว่า มีอะไรเป็นสาเหตุให้ ออลลา หัวเราะ

ดังนั้น สามคน ออลลา คุณแม่ของเธอ และเพื่อนบ้านของพวกเธอ ได้เริ่มเข้ามาร่วมวงในการสนทนา พระ คัมภีร์ของแอลยูบาว สองสามสัปดาห์ต่อมา มีชายคนหนึ่งเข้ามาร่วมการศึกษาพระคัมภีร์ทางโทรศัพท์ เขา แนะนำตัวเองว่า “ขอโทษนะครับ..เขาพูดแทรกเข้ามาในช่วงเวลาศึกษาพระคัมภีร์ในวันหนึ่ง “ผมได้เข้ามาฟังการ สนทนาของพวกคุณหลายครั้งแล้ว เป็นสิ่งที่น่าสนใจมากจริงๆ” เขาแนะนำตัวเองต่อว่า เขาเป็นผู้นำกลุ่มของคริส เตียนอีกนิกายหนึ่ง จึงสรุปได้ว่า มีสี่คนที่กำลังศึกษาพระคัมภีร์ทางโทรศัพท์ ที่มี แอลยูบาว เป็นคนสอน

หลังจากนั้นอีกช่วงระยะหนึ่ง ออลลา ได้มอบถวายใจของเธอให้กับพระเยซู และรับบัพติศมา การโจมตี ของโรคมะเร็งของเธอก็ได้หยุดไป และเธอเป็นแอดเวนติสต์ที่สัตย์ซื่อคนหนึ่งในปัจจุบัน แอลยูบาว สรรเสริญพระเจ้าสำหรับโอกาสได้เป็นพยานเพื่อพระองค์ทางโทรศัพท์ ซึ่งหล่อนสามารถเอาชนะดวงวิญญาณเพื่อพระคริสต์ได้ แอลยูบาว กล่าวขอบพระคุณพระเจ้าว่า “ขอบคุณองค์พระผู้เป็นเจ้าที่ทรงประทานให้ฉันรับใช้ผู้คนได้หลายคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนแปลกหน้า ผ่านทางสายโทรศัพท์”

เงินถวายส่วนหนึ่งของวันสะบาโตที่สิบสาม จะนำไปช่วยเปิดศูนย์แห่งอิทธิพล เพื่อจะช่วยเหลือหลาย ครอบครัวให้รู้จักพระเจ้าใน “เยเรวัณ”, ประเทศอาร์เมเนีย ประเทศที่ แอลยูบาว อาศัยอยู่.. ขอขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่านที่วางแผนจะถวายเงินถวายอย่างมีใจกว้าง ในวันสะบาโตวันที่ 29 มิถุนายน ที่ จะถึงนี้...ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรแก่ทุกท่าน

ข่าวพันธกิจผู้ใหญ่ประจำวันสะบาโตที่ 1 มิถุนายน 2024

“เพลงเพลงหนึ่งที่จะนำมาร้อง”

เล่าโดย วิคเตอร์...ประเทศเบลารุส

วิคเตอร์ และพ่อแม่อาศัยอยู่ที่ประเทศ “เบลารุส” วิคเตอร์เกิดมาพร้อมกับสมองพิการ กล่าวคือสมองของเขาไม่พัฒนาอย่างปกติขณะอยู่ในครรภ์มารดา เขาจำต้องได้รับการรักษาต่อเนื่องเป็นเวลานาน รวมทั้งได้รับการบริการจากนักกายภาพบำบัด ต้องรับประทานยาเป็นประจำ และอาจต้องได้รับการผ่าตัด แพทย์กล่าวว่า อาการของวิคเตอร์ไม่อาจได้รับการเยียวยาให้หายเป็นปกติเหมือนเหมือนคนทั่วไปได้

นอกจากสมองไม่ปกติ วิคเตอร์ และครอบครัวยังต้องได้รับความทุกข์จากอาการของโรคลมบ้าหมู เรียกว่าวิคเตอร์อยู่ในกลุ่มคน “ไร้ความสามารถ” รุนแรงซึ่งเป็นรู้จักกันในวงการแพทย์ และคนทั่วไป

วิคเตอร์ต้องเผชิญกับอนาคตมืดมน และดูเหมือนจะเลวร้ายยิ่งขึ้น เมื่อคุณแม่ของเขาได้ทอดทิ้งเขา โดยการส่งเขาไปอาศัยอยู่สถานเลี้ยงเด็กกำพร้า ณ บ้านหลังหนึ่งในประเทศ “เบลารุส” คุณแม่แอดเวนตีสมคนหนึ่งตื่นขึ้นจากนอนในคืนหนึ่ง หล่อนได้ยินเสียงเด็กร้องในโรงพยาบาล สักครูเสียงร้องให้เงียบไป สักพักเสียงร้องให้ก็ดังขึ้นมาอีก เสียงร้องให้ของเด็กสัมผัสความรู้สึกเมตตาของหล่อน หล่อนตื่นขึ้นไปที่โรงพยาบาลซึ่งอยู่ไม่ไกลจากบ้าน และพยายามมองหาเด็กทารก พยาบาลประจำห้องเด็กชี้ให้สตรีแอดเวนตีสมองดูเด็กทารกคนหนึ่งนอนอยู่บนเตียงเด็กทารกพันไว้ด้วยผ้าห่ม และพยาบาลบอกกับสตรีแอดเวนตีสมว่า แม่ของเด็กทารกได้ตั้งชื่อให้เด็กว่า “ดันฮิล” แต่หล่อนทิ้งเด็กทารกไว้ และได้หนีไป

สตรีแอดเวนตีสม ซึ่งมีบุตรแล้วรู้สึกสงสารเด็กทารกพิการยิ่งนัก หล่อนได้โทรหาสามีในตอนเช้า หล่อนพูดว่า “มีเด็กคนหนึ่งอยู่ที่ ร.พ. ใกล้บ้านเรา ให้คุณกลับมาบ้านด่วน แล้วเราจะไปดูเด็กด้วยกัน” สามี และภรรยาแอดเวนตีสม ทั้งสองได้ไปดูเด็กเป็นครั้งที่สอง หลังจากนั้นทั้งสองเริ่มคิดอย่างจริงจัง ที่จะรับเด็กทารกพิการไว้เป็นบุตรบุญธรรม สามีภรรยาคุณนี้มีลูกสาวแล้วห้าคน และเมื่อรับ “ด.ช. ดันฮิล อายุหนึ่งปี เข้ามาในบ้าน เขาจะกลายเป็นบุตรชายคนแรกของพวกเขา

ไม่นานต่อมา สองสามีภรรยาเริ่มพูดกันเกี่ยวกับการรับเอาบุตรชายคนที่สอง พวกเขาทราบว่า “วิคเตอร์” มีพี่ชายคนหนึ่ง อายุ 5 ปี เขามีปัญหาสมองไม่พัฒนาเหมือน “วิคเตอร์” แต่มีอาการเบากว่า ใครงี้ดี สองสามีภรรยาตัดสินใจรับ “วิคเตอร์” ไว้คนเดียว และเมื่อเซ็นต์เอกสารต่างๆ เรียบร้อย พวกเขาได้รับ “วิคเตอร์” กลับบ้าน วิคเตอร์ได้ยื่นเกี่ยวกับพระเจ้าเป็นครั้งแรกจากครอบครัวใหม่ของเขา เขาเรียนรู้เกี่ยวกับพระคัมภีร์ และการอธิษฐาน เขาไปโบสถ์กับครอบครัวทุกวันสะบาโต

ขณะที่เขาค่อยเติบโตขึ้น เขาตระหนักว่า เขาเป็นการอัครของพระเจ้า เขามีครอบครัวใหม่ และมีชีวิตที่พัฒนาขึ้น เขาเริ่มแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับเขา และพยายามจะทำให้ น้ำพระทัยพระเจ้าประสบความสำเร็จในชีวิตของเขา

แต่ในปีที่ผ่านมา วิคเตอร์เติบโต มีร่างกายสูงขึ้น และแข็งแรงขึ้น แต่เขายังได้รับการวินิจฉัยทางการแพทย์เหมือนเดิมคืออยู่ใน “กลุ่มคนที่ไร้ความสามารถ” เมื่อเรียนจบเกรดแปด เขาไม่มีทางเลือกมากนักที่ศึกษาสูงขึ้น แพทย์ได้ให้เขามีสองทางเลือก เขาสามารถเรียนรู้การซ่อมรองเท้า หรือขายผลไม้ และผัก การวินิจฉัยของแพทย์ทำให้เขาทำงานที่ใช้กำลังไม่ได้ หรือแม้ร่วมในกิจกรรมอื่น ๆ อีกหลายอย่าง วิคเตอร์ไม่ต้องเป็นคนซ่อมรองเท้า หรือขายผลผลิตผลจากไร่ เขาอธิษฐานขอพระเจ้าทรงเข้าแทรกแซง!

ในเวลาสั้นๆต่อมา พระเจ้าได้ทำในสิ่งที่ไม่มีใครคาดหวัง แพทย์ได้เรียกวิกเตอร์ไปตรวจ เพื่อรับการวินิจฉัยใหม่ โดยที่วิกเตอร์ และพ่อแม่ได้ร้องขอแพทย์ เสร็จแล้วแพทย์ได้การประกาศว่า “วิกเตอร์ไม่อยู่ในกลุ่มคนไร้ประสิทธิภาพ” ต่อไป อีกอย่างโรคลมบ้าหมูของเขาก็ไม่แสดงอาการให้เห็นอีกเลย นับว่าเป็นการอัศจรรย์! พ่อได้แนะนำวิกเตอร์ให้พิจารณาเมื่ออาชีพในด้านดนตรี ปกติเขารักการร้องเพลงอยู่แล้ว เขาร้องเพลงพิเศษในโบสถ์บ่อยๆ วิกเตอร์มีความยินดีมาก เขาถูกรับเข้าเรียนในโรงเรียนดนตรี ในเวลาไม่นาน วิกเตอร์ไม่เพียงแต่ร้องเพลง เขาเล่นดนตรีคลอไปด้วย ยิ่งกว่านั้นเขาเรียนรู้การประพันธ์เพลง และเขียนทำนองให้กับเพลงที่เขาแต่ง เครื่องดนตรีที่เขาถนัดที่สุดคือการเล่นเปียโน ไม่นานต่อมาเขาได้จัดแสดงคอนเสิร์ตด้วยการร้องบทเพลงที่ประพันธ์ขึ้น

ปัจจุบัน วิกเตอร์ไม่แน่ใจว่า จะมีอะไรเกิดขึ้นเมื่อเขาเรียนจบจากโรงเรียนดนตรี แต่ใจจริงเขาอยากศึกษาต่อทางด้านดนตรีที่ “มหาวิทยาลัยแอตเวนต์สโคริสที” ซึ่งตั้งอยู่ในประเทศรัสเซีย จะอย่างไรก็ตามเขาไม่เป็นทุกข์กังวลเพราะ เขาเชื่อว่าพระเจ้าทรงมีแผนการสำหรับเขา ดังข้อพระคัมภีร์ที่กล่าวว่า “พระเจ้าตรัสว่า เพราะเรารู้แผนงานที่เรามีไว้สำหรับเจ้า เป็นแผนงานเพื่อสวัสดิภาพ ไม่ใช่เพื่อทุกข์ทรมาน เพื่อจะให้ออกมาดี และความหวังใจแก่เจ้า” (เยเรมีย์ 29:11) วิกเตอร์กล่าวว่า “ไม่ว่าพระเจ้าทรงมีแผนอะไรสำหรับผมมักเป็นความลึกลับ แต่ผมทราบว่า พระองค์จะทำให้ทุกสิ่งเป็นสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับผม”

เงินถวายส่วนหนึ่งของวันสะบาโตที่สิบสาม จะนำไปช่วยเปิดศูนย์แห่งอิทธิพล สำหรับคนหนุ่มสาวในเมืองมินส์ ประเทศเบลารุส... ขอขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่านที่วางแผนจะถวายเงินถวายอย่างมีใจกว้าง ในวันสะบาโตวันที่ 29 มิถุนายน ที่จะถึงนี้...ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรแก่ทุกท่าน

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 8 มิถุนายน 2024

“วันเปลี่ยนแปลงชีวิต”

เล่าโดย วาติม...ประเทศเบลารุส

วาติม อายุ 14 ปี เมื่อคุณแม่ และพี่สาวของเขาเสียชีวิตจากอุบัติเหตุทางรถยนต์ในประเทศ “เบลารุส” หัวใจของพ่อแทบแหลกสลาย จากการที่ครอบครัวประสบการสูญเสีย พ่อเริ่มแสวงหาพระเจ้า เขาเข้าร่วมประชุม การเผยพระกิตติคุณที่จัดโดยคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส ซึ่งจัดขึ้นในตอนกลางคืน เมื่อเสร็จสิ้นการประชุม คุณพ่อได้รับบัพติศมา

เหตุการณ์ร้ายเกิดขึ้นในปี 1990 เป็นช่วงทองสำหรับการประชุมเผยแพร่พระกิตติคุณในประเทศต่าง ๆ ที่เคยเป็นประเทศอยู่ภายใต้สหภาพโซเวียตรัสเซีย เมื่อสหภาพโซเวียตรัสเซียได้ล่มสลายแตกออกเป็นประเทศต่าง ๆ ในปี 1991 ซึ่งแต่ละประเทศ ต่างมีเสรีภาพที่จะเปิดประตูต้อนรับพระกิตติคุณ เหตุนี้จึงกล่าวได้ว่า “เป็นปีทอง” สำหรับการเปิดประชุมเผยแพร่ในประเทศเบลารุส ประเทศรัสเซีย และประเทศอื่นๆ ที่เคยอยู่ภายใต้โซเวียตรัสเซีย

วาติม อายุ 15 ปี พ่อบอกกับเขาว่า “ลูกสามารถทำอะไรก็ได้ตามที่ลูกต้องการ” วาติม คิดว่าเขาคงไม่มีวันที่เข้าไปโบสถ์แอ๊ดเวนตีส วาติม พูดกับพ่อของเขาว่า “ผมจะไม่วันเข้าไปโบสถ์ของคุณพ่อ” ผู้เป็นพ่อไม่พูดอะไร สีเดือนต่อมา คุณพ่อชวนลูกชายไปนมัสการที่โบสถ์ในเช้าวันสะบาโต อย่างไรก็ตาม วาติม ไม่ยอมเปลี่ยนใจของเขา “ผมไม่ต้องการจะไป” เขาพูดกับผู้เป็นพ่อ “และไม่มีวันที่ผมจะไปโบสถ์ของคุณพ่อ”

แต่ฝ่ายพ่อไม่ยอมเลิกความตั้งใจ เขาทราบว่ขณะที่ “วาติม” อาจไม่ต้องการเข้าไปโบสถ์ สักวันหนึ่ง เขาจะต้องการทำสิ่งหนึ่งมากกว่าสิ่งอื่นใดในโลก เด็กชายกำลังเรียนรู้การใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่โรงเรียน และตอนนี้เขาต้องการเป็นเจ้าของคอมพิวเตอร์สักเครื่อง อย่างไรก็ตามคอมพิวเตอร์ในสมัยนั้นราคาแพงมากในประเทศ “เบลารุส” จนถือว่าเป็นของต้องห้ามสำหรับคนธรรมดาทั่วไป

ผู้เป็นพ่อรู้จักผู้หญิงแอ๊ดเวนตีสคนหนึ่งที่มีคอมพิวเตอร์อยู่เครื่องหนึ่ง พ่อพูดว่า “เราจะถามหล่อนว่า หล่อนซื้อมาอย่างไร?” ด้วยเหตุนี้ “วาติม” ไปที่โบสถ์กับพ่อ เขาพบว่ากลุ่มสมาชิกของโบสถ์พบ และประชุมนมัสการในบ้านของคุณยายคนหนึ่ง ซึ่งเหล่าผู้เชื่อนี้รอบโต๊ะตัวใหญ่ตัวหนึ่ง

หลังจากไปถึง วาติม กระซิบถามพ่อว่า “ผู้หญิงที่มีเครื่องคอมพิวเตอร์คนไหน?” ผมอยากจะพูดกับหล่อน ผู้เป็นพ่อกระซิบตอบ “ให้เราพูดคุยกับหล่อนหลังการนมัสการจบก็แล้วกัน”

ที่จริง “วาติม” ไม่มีแผนจะอยู่นมัสการจนจบรายการ เขาหวังว่าเขาจะพบกับผู้หญิงที่มีคอมพิวเตอร์ เมื่อพูดคุยกับผู้หญิงคนนั้นเสร็จ แล้วเขาก็จะเดินทางกลับบ้าน ขณะที่ วาติม นั่งอยู่ตลอดรายโรงเรียนวันสะบาโต และถัดมาคือชั่วโมงเทศนา เขาได้ยินเสียงเหล่าผู้เชื่อร้องเพลงสรรเสริญเป็นครั้งแรก เขามองเห็นผู้คนคุกเข่าลงอธิษฐานเป็นครั้งแรก และเขาได้ยินศาสนาจารย์เทศนาเป็นครั้งแรกเหมือนกัน ซึ่งวันนั้นอาจารย์ผู้เทศน์ได้นำเรื่อง “มิตรภาพของโยนาธาน และดาวิด” มาเทศน์

เมื่อการนมัสการจบลง “วาติม” ได้ลิ้มเรื่อง “ที่จะถามผู้หญิงคนที่มีเครื่องคอมพิวเตอร์ไปจนหมด” กล่าวคือ เขาลืมไปว่าเขามาโบสถ์วันนี้ด้วยวัตถุประสงค์อะไร ตอนนี้เขาไม่ต้องการพูดกับผู้หญิงที่มีเครื่องคอมพิวเตอร์ เพราะดวงใจของเขาได้รับการสัมผัสจากสิ่งทั้งหมดที่เขาได้เห็น และได้ยิน

หลังจากวันสะบาโตนั้น เขาไปที่โบสถ์ทุกวันสะบาโต เขาเริ่มถือรักษาวันสะบาโต เขาอ่านพระคัมภีร์แต่ต้นจนจบเล่ม และได้อ่านหนังสือชุดที่มีเนื้อหาหลายเล่มจบ ชื่อชุด “ความขัดแย้งหลายยุคต่อเนื่องกัน” ของเอลเลน จี. ไวท์. เขากลายเป็นบุคคลใหม่

กล่าวได้ว่า “การนมัสการวันเดียว ได้เปลี่ยนชีวิตของเขา” เขาได้ไปที่โบสถ์ เพื่อจะเรียนรู้ว่าจะซื้อคอมพิวเตอร์ได้ที่ไหน.. ราคาเท่าไร? แต่เขาได้เดินออกจากโบสถ์พร้อมกับการมีชีวิตใหม่

หนึ่งปีต่อมาเมื่อ “วาติม” อายุ 16 ปี เขาถวายเป็นของขวัญแก่พระเจ้าด้วยการรับบัพติศมา ในปีถัดมา วาติม ได้เดินทางไปเข้าศึกษาในคณะวิทยาศาสตร์ ที่มหาวิทยาลัยแอ็ดเวนติส “โซคสกี” ประเทศรัสเซีย เพื่อเตรียมตัวเป็นศาสตราจารย์คนหนึ่ง

ปัจจุบัน วาติม เดอร์แค็คซ์ เป็นศาสตราจารย์ เป็นผู้นำคนหนึ่งในคริสตจักรแอ็ดเวนติสในประเทศ “เบลารุส” เขาได้รับใช้ด้วยการรับตำแหน่ง เลขาธิการของสำนักงานสหคอนเฟอเรนซ์ในประเทศ เบลารุส ความปรารถนาจะกลายเป็นเจ้าของคอมพิวเตอร์สักเครื่องหนึ่ง ได้ทำให้เขากลายเป็นผู้รับใช้พระเจ้า ตามที่พระเจ้าทรงจัดสรรให้กับความปรารถนาของเขา เมื่อมีใครถามว่าเขาได้เป็นเจ้าของคอมพิวเตอร์เมื่อไร เขาเปิดยิ้มกว้าง และตอบว่า “ผมได้ซื้อคอมพิวเตอร์มาเครื่องหนึ่งภายหลังจากที่ถวายเป็นของขวัญให้พระเจ้าแล้ว!”

เงินถวายเป็นส่วนหนึ่งของวันสะบาโตที่สิบสาม จะนำไปช่วยเปิดศูนย์แห่งอิทธิพล สำหรับคนหนุ่มสาวในเมืองมินส์ ประเทศเบลารุส... ขอขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่านที่วางแผนจะถวายเงินถวายเป็นอย่างมีใจกว้าง ในวันสะบาโตวันที่ 29 มิถุนายน ที่จะถึงนี้...ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรแก่ทุกท่าน

ข่าวพันธกิจผู้ใหญ่วันสะบาโตที่ 15 มิถุนายน 2024

“นี่เป็นฤดูที่จะเป็นพยาน”

เล่าโดย อลิษา...ประเทศรัสเซีย

ส่วนที่ทำให้ “อลิษา” ชื่นชอบที่สุดในการเป็นนักเรียนคนหนึ่งของ “โรงเรียนคริสเตียนโซคสกี” ในประเทศรัสเซีย คือการที่หล่อนได้มีส่วนร่วมในการจัดรายการคริสต์มาสประจำปี ทุกปี โรงเรียนคริสเตียนโซคสกี ซึ่งมีนักเรียน 210 คน ต่างมีโอกาสมีส่วนร่วมในการแสดงละคร เกี่ยวกับการเสด็จมาบังเกิดของพระคริสต์ เด็ก ๆ นักร้องมีส่วนในการร้องเพลง และการแสดง ในคืนวันงานนอกจากเด็กนักเรียน โซคสกี ยังมีเด็ก ๆ จากโรงเรียนอื่น และผู้ปกครองของเด็ก ๆ ได้รับเชิญให้มาชมการแสดง และฟังการร้องเพลงด้วย หนึ่งเด็ก ๆ ที่เข้าร่วมในรายการ ได้เรียนรู้เกี่ยวกับการประดิษฐ์การฝีมือต่าง ๆ และพวกเขาได้นำสิ่งประดิษฐ์ และขนมหวานต่าง ๆ กลับบ้านตอนเลิกงาน นี่นับเป็นการเอื้อมือออกไปเพื่อสัมผัสดวงใจของคนทั้งหลาย ด้วยความรักของพระเยซู ทุกคนต่างกระตือรือร้นจะรอสำหรับรายการคริสต์มาส ซึ่งเป็นธรรมเนียมปฏิบัติตั้งแต่ปี 2003 เด็ก ๆ นักเรียนรอที่จะมีส่วนร่วมในรายการ ส่วนเด็กในโรงเรียนอื่น ๆ ยังรอวันที่จะได้มาชม และฟังในรายการคริสต์มาส

อลิษา เริ่มมีส่วนร่วมในรายการ เมื่อเธอมีอายุ 11 ปี ตอนนั้นเธอยังไม่ได้เป็นนักเรียน “โรงเรียนคริสเตียนโซคสกี” แต่เธอต้องการมีส่วนร่วม ดังนั้นเธอเริ่มมาช่วยจัดตั้งต้นคริสต์มาส และช่วยในการประดับตกแต่ง อลิษามีส่วนร่วมต่าง ๆ ในรายการคริสต์มาสเป็นเวลา 5 ปีติดต่อกัน แต่เมื่อปีที่หกย่างเข้ามา เธอไม่แน่ใจว่าเธอจะสามารถเข้าไปร่วมงานหรือไม่ เธอล้มป่วย เธอรู้สึกวิตกกังวล เธออาจหายป่วยแต่อาจยังแข็งแรงเพียงพอ เธออธิษฐานว่า “พระบิดาที่รัก โปรดประทานพลังกำลังให้ข้าพระองค์ได้ไปสรรเสริญพระนามของพระองค์ในรายการคริสต์มาสที่จะมาถึงในปีนี้ด้วย..ในนามพระคริสต์เจ้า...อาเมน”

อลิษา มีความเครียดเพิ่มขึ้นขณะที่วันเปิดการแสดงใกล้เข้ามาทุกขณะ เธอเป็นกังวลว่าเธออาจไม่สามารถเข้าไปมีส่วนร่วมได้ แต่เมื่อวันงานมาถึง เธอรู้สึกว่าเธอสบายดีสมบูรณ์แบบ วันแรกผ่านไปด้วยดี เธอรู้สึกชื่นชมยินดีที่ได้เห็นรอยยิ้มของเด็ก ๆ และผู้ใหญ่ ขณะที่พวกเขากล่าวขอบคุณเธอ และเด็กนักเรียนคนอื่น ๆ จาก “โรงเรียนคริสเตียนโซคสกี” ผู้มีส่วนร่วมต่าง ๆ ในรายการ พลันมีครอบครัวหนึ่งที่มีเด็ก ๆ สี่คนในครอบครัวได้เดินมาที่เธอ พวกเขาต้องการถ่ายภาพร่วมกับฉัน อลิษาตอบตกลง

ถ่ายภาพเสร็จสตรีผู้เป็นแม่ของลูกสี่คนถามอลิษาว่า “เหตุใดพวกหนูจัดรายการนี้ขึ้น ซึ่งต้องใช้เวลา และเงินจำนวนไม่น้อยสำหรับแขกแปลกหน้าที่มาชม?” อลิษา เงียบไปครู่หนึ่ง คิดใคร่ครวญว่าจะตอบสนองอย่างไรดี เธอคิดถึงตัวเองว่า เหตุใดจึงอยากเข้าไปมีส่วนร่วมในรายการตลอดหกปีที่ผ่านมา? ในที่สุดเธอตอบว่า “ทุกคนที่รักพระเจ้าจริง ๆ ย่อมจะรักเพื่อนบ้านของเขา หรือของหล่อน และพวกเขาต้องการแบ่งปันความรักของพระเจ้าโดยการทำในสิ่งดี”

อลิษา พุดกับครอบครัวนั้นเป็นเวลานาน เธอบอกพวกเขาเกี่ยวกับ “โรงเรียนคริสเตียนโซคสกี” และโบสถ์ของคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอดเวนติส” อลิษาบอกเกี่ยวกับชั้นพาธไฟเตอร์ และคลับแอดเวนเจอร์ ที่ทางโบสถ์จัดขึ้น และกล่าวเชื้อเชิญเด็ก ๆ ทั้งสี่คนให้เข้าร่วม พ่อแม่นำลูกชายของพวกเขาเข้ามาพร้อมกับสมาคมพาธไฟเตอร์ เพราะพวกเขามีอายุสำหรับชั้นพาธไฟเตอร์พอดี เด็กชายพี่น้องมาร่วมรายการสองครั้งแล้วหายไป หลังจากนั้นพวกเขาไม่กลับมาอีก อลิษา ไม่ทราบว่ามีอะไรได้เกิดขึ้นกับครอบครัวนั้น และเธอไม่ทราบจะติดต่อพวกเขาได้อย่างไร แต่เธอไม่กังวลมากนัก เพราะเธอมั่นใจว่า เมล็ดพืชของพระคริสต์กำลังเกิดในดวงใจของพวกเขา

เธอไว้วางใจว่า พระเจ้าจะทำให้เมล็ดเหล่านั้นงอกขึ้น และพระองค์จะทรงชักชวนดวงใจของพวกเขามาหาพระองค์ ดังที่อัครทูตเปาโลได้เขียนไว้ว่า “ข้าพเจ้าปลูก อดอลโลรดน้ำ แต่พระเจ้าทรงทำให้เติบโต” (1 โครินธ์ 3:6) หน้าที่ส่วนของเธอมีเพียงการกล่าวแนะนำให้ครอบครัวมาหาพระเจ้า

อลินา กล่าวว่า “นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันเป็นพยานเพื่อพระเจ้าตามลำพัง...มันเป็นสิ่งที่ดีมาก ที่พระเจ้าทรงประทานพลังกำลังให้ฉันหายป่วยทันเวลา และมีโอกาสเป็นพยานกับครอบครัวนั้น ดังนั้นฉันมีความสุขมากที่ฉันสามารถพูดถึงความรักของพระเจ้ายกกับคนอื่น” อลินา กล่าวเสริมว่า “เธอได้เรียนรู้สิ่งสำคัญ คือจะไม่กลัวที่จะพูดเกี่ยวกับพระเจ้า” “แม้ว่าบางครั้งกำลังของเราจะอ่อนล้าลง พระเจ้าทรงสถิตอยู่ใกล้ พระองค์จะประทานพลังกำลังใหม่ให้...เราจำเป็นต้องเชื่อมั่นในพระองค์”

ขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ สำหรับเงินที่ท่านได้ถวายเมื่อสามปีที่แล้ว ซึ่งได้นำไปช่วยสร้างอาคารหลังใหม่สำหรับ “โรงเรียนคริสเตียน ไซค์สกี” ในเมืองไซค์สกี ประเทศรัสเซีย ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้จะนำไปเปิดศูนย์ด้านจิตวิญญาณ และสังคมในเมือง “เซลคาร์ด” ในเขตภาคเหนือสุดของประเทศรัสเซีย ขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่าน ที่วางแผนจะถวายเงินถวายอย่างมีใจกว้าง ในวันสะบาโตวันที่ 29 มิถุนายน ที่จะถึงนี้...ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรแก่ทุกท่าน

ข่าวพันธกิจผู้ใหญ่วันประจำวันสะบาโตที่ 22 มิถุนายน 2024

“โรงเรียนแห่งการอัศจรรย์”

เล่าโดย รูวิม...ประเทศรัสเซีย

สำหรับ “รูวิม” โรงเรียนคริสเตียนโซคสกี เป็นโรงเรียนแห่งการอัศจรรย์ โรงเรียนเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสระดับประถม และระดับชั้นมัธยมปลาย ตั้งอยู่ในพื้นที่ของ มหาวิทยาลัยแอ๊ดเวนตีสโซคสกี ในประเทศรัสเซีย ส่วนแบ่งจากเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของสามปีที่แล้ว ได้ถูกนำไปใช้สร้างอาคารสำหรับชั้นเรียนของโรงเรียน เพื่อให้นักเรียนจะได้ย้ายจากห้องเรียนของมหาวิทยาลัย มาเรียนในห้องเรียนใหม่ของโรงเรียนเอง

แต่สำหรับรูวิมโรงเรียนแห่งใหม่เป็นมากกว่า การอัศจรรย์ของวันสะบาโตที่สิบสาม เป็นเวลาหลายปีก่อน จะมีการเก็บเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามดังกล่าว “รูวิม และอัลโยนา” สามภรรยาเพิ่งแต่งงานไม่นาน ได้เดินทางมาเยี่ยมเมือง “โซคสกี” เมืองที่โรงเรียนตั้งอยู่ ตอนนั้นทั้งคู่ยังไม่มีบุตร แต่ “อัลโยนา” มีเพื่อนที่เด็กๆ กำลังเรียนที่โรงเรียนคริสเตียนโซคสกี หล่อนรู้สึกประทับใจในอิทธิพลด้านดีที่โรงเรียนมีต่อชีวิตของเด็กๆ

อัลโยนา พูดกับสามีว่า “จะเป็นสิ่งดีเยี่ยมถ้าเรามีเด็กๆ และพวกเขาสามารถเข้าเรียนที่โรงเรียนคริสเตียนโซคสกี” รูวิมพยักหน้าเห็นด้วย ไม่มีโรงเรียนเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสในเมืองที่เขาจะใช้เป็นศิษยาภิบาลในภาคใต้ของประเทศรัสเซีย ความฝันได้ก่อเป็นรูปร่างขึ้นในดวงใจของพวกเขา แต่ความฝันดูเหมือนจะเป็นไปไม่ได้ไม่นานต่อมาพวกเขาได้ลิ้มในเรื่องนี้ไป

หกปีผ่านไป และ รูวิมได้ถูกเรียกจากครูใหญ่ของโรงเรียนคริสเตียนโซคสกี ให้มาทำงานเป็นอนุศาสนาจารย์ของโรงเรียน โรงเรียนต้องการอนุศาสนาจารย์ รูวิมปรึกษากับภรรยา ว่าพวกเขาจะย้ายครอบครัวไปทำงานที่โรงเรียนดีไหม? พลันรูวิมนึกขึ้นได้ว่า เขาและภรรยาเคยฝัน ซึ่งดูเหมือนความฝันนั้นอยู่ไกลเกินเอื้อม ตอนนั้นเขา และอัลโยนามีบุตรชายสามคน ดังนั้นพวกเขาตอบรับการเรียก และย้ายครอบครัวไปยังเมือง “โซคสกี” ซึ่งเป็นเวลาพอที่ที่บุตรชายคนโตสุดของพวกเขาจะเริ่มเรียนเกรดหนึ่งพอดี

สำหรับรูวิมสิ่งนี้ถือเป็นการอัศจรรย์ ในที่สุดบุตรชายของพวกเขาสามารถไปโรงเรียนแอ๊ดเวนตีสได้สองสัปดาห์หลังโรงเรียนเปิด รูวิมได้ทำการเปิดชั้นสอนพระคัมภีร์หลังโรงเรียนเลิก สิ่งนี้ไม่ใช่ภาคบังคับ แต่เด็กๆ ที่เข้าชั้นนี้จะได้เครดิตสำหรับการมีส่วนร่วม มีเด็ก 6 คนจากจำนวนทั้งหมด 210 คน เข้าร่วมชั้นเรียนพระคัมภีร์ใช้เวลา 45 นาที ในตอนบ่ายของวันพฤหัสบดี ซึ่งเด็กๆ ถูกจัดให้นั่งเป็นวงกลมในห้องเรียน

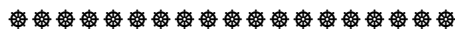
รูวิม เริ่มสอน หลักข้อหนึ่งของคริสตจักรแอ๊ดเวนตีส ในการสอน “รูวิม” จะถามคำถาม และนักเรียนคนใดคนหนึ่งเปิดพระคัมภีร์อ่านคำตอบ ภายหลังรูวิม “อีเมลล์” บทเรียน และกระดาษเขียนคำตอบให้นักเรียนแต่ละคน และพวกเขาส่งกระดาษคำตอบให้กับเขา เพื่อเช็คดูว่าข้อไหนถูก หรือผิด จำนวนเด็กเข้าเรียนชั้นสอนพระคัมภีร์เพิ่มจำนวนขึ้น เมื่อเด็กคนอื่นๆ ได้ยินเกี่ยวกับชั้นนี้ ท่ามกลางเด็กๆ ที่มาเข้าเรียน มีเด็กวัยรุ่นคนหนึ่งเขาได้ยินเกี่ยวกับชั้นนี้ เด็กวัยรุ่นคนนี้เสพติดด้วยการดมกาว ครูประจำชั้นบอกกับเขา ถ้าเขาไม่เลิกเสพ เขาต้องพบกับถูกให้ออกจากโรงเรียน เด็กวัยรุ่นคนนี้มาเข้าชั้นสอนพระคัมภีร์ โดยตัดสินใจของเขาเอง

ขณะที่เขาเข้าเรียนชั้นสอนพระคัมภีร์ เขาตัดสินใจเลิกการดมกาว และต่อมาเขาได้กลายเป็นเด็กวัยรุ่นที่มีความกระตือรือร้นมากที่สุดในจำนวนเด็กชายในชั้นเมื่อสิ้นเทอมต้น มีเด็ก 5 คนในกลุ่ม คือมีเด็กชายหนึ่งคน และเด็กหญิงสี่คน ตัดสินใจรับบัพติศมา สำหรับเด็กวัยรุ่นคนนี้ ถือว่าเป็นการอัศจรรย์อีกอย่างหนึ่งที่เกิดขึ้นใน “เรียนเรียนคริสเตียนโซคสกี”

เมื่อโรงเรียนเปิดเทอมที่สอง จำนวนนักเรียนมาเข้าชั้นเรียนพระคัมภีร์เพิ่มขึ้น ตอนนี้มีเด็กชาย-หญิง อายุ 13-16 ปีจำนวน 8 คนกำลังเตรียมสำหรับการรับบัพติศมา สำหรับรูวิม เขาถือว่าเป็นการอัศจรรย์ครั้งหลังสุดที่เกิดขึ้นในโรงเรียนแห่งนี้ เขามีความรู้สึกชื่นชมยินดีเกินกว่าที่บรรยายออกมาเป็นถ้อยคำได้

รูวิม กล่าวเป็นพยานว่า “ผมมีความยินดีที่พระเจ้าทรงนำผมมาที่โรงเรียนคริสเตียนโซคสกี เพื่อจะเป็นเครื่องมือที่มีชีวิตอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์”

ขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ สำหรับเงินที่ท่านได้ถวายเมื่อสามปีที่แล้ว ซึ่งได้นำไปช่วยสร้างอาคารหลังใหม่สำหรับ “โรงเรียนคริสเตียน โซคสกี” ในเมืองโซคสกี ประเทศรัสเซีย ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้จะนำไปเปิดศูนย์ด้านจิตวิญญาณ และด้านสังคมในเมือง “เซลคาร์ด” ในเขตภาคเหนือสุดของประเทศรัสเซีย ขอขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่าน ที่วางแผนจะถวายเงินถวายอย่างมีใจกว้าง ในวันสะบาโตวันที่ 29 มิถุนายน ที่จะถึงนี้...ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรแก่ทุกท่าน

ข่าวพันธกิจผู้ใหญ่ประจำวันสะบาโตที่ 29 มิถุนายน 2024

“เสียงจากสถานที่ใดหนอ”

เล่าโดย ลิลิยา...ประเทศรัสเซีย

“ลิลิยา” เป็นคนที่ไม่เชื่อว่ามีพระเจ้า หล่อนไม่เคยคิดแม้แต่เรื่องความเชื่อ หล่อนเกิดในประเทศ ที่ดูเหมือนไม่มีใครเชื่อในพระเจ้า หรือมีความเชื่อในศาสนา “ลิลิยา” เกิด และอาศัยอยู่ในสหภาพโซเวียตรัสเซีย ดังนั้นนับว่าเป็นเรื่องประหลาด เมื่อมีเสียงพูดกับหล่อน โดยไม่ทราบว่าเป็นเสียงพูดนั้นมาจากใคร หรือมาจากที่ใด

ตอนนั้น ลิลิยา อายุ 23 ปี อยู่ในบ้านตามลำพังในเมือง “ทาชเคนต์” ซึ่งเป็นเมืองหลวง ของประเทศอุซเบกิสถาน วันนั้นสามีของหล่อนที่ชื่อ “ยูริ” ไปธุระนอกบ้าน ในตอนนั้น “ลิลิยา” กำลังมีความทุกข์กังวลทั้งกลางวัน และกลางคืนเกี่ยวกับปัญหาครอบครัว ตอนนั้นหล่อนเป็นกังวลมากขึ้น ความคิดอย่างหนึ่งโผล่ขึ้นในจิตใจของหล่อน จากเสียงที่เธอได้ยินว่า “เจ้าจำเป็นต้องย้าย!”

ลิลิยา ตอบว่า “ตกลง” ออกมาก่อนข้างดั่งว่า “เราจำเป็นต้องย้าย” ในขณะนั้นเอง หล่อนได้รับการสัมผัสอย่างอ่อนโยนที่ไหล่ของเธอ ตามมาด้วยเสียงพูดอ่อนโยนว่า “นั่นถูกต้องที่สุดแล้ว” ลิลิยา มองไปรอบ ๆ ด้วยสัญชาตญาณ แต่หล่อนอยู่เพียงลำพัง หล่อนมองไม่เห็นใคร เสียงพูดนั้นอ่อนโยน จนเธอไม่รู้สึกลัว หล่อนยอมรับเสียงแนะนำนั้น หล่อนและสามีคือ “ยูริ” จำเป็นต้องย้าย เมื่อยูริกลับมาบ้าน ลิลิยา บอกกับสามีว่า “ถึงเวลาที่เราจะต้องย้ายแล้ว”

ในที่สุดสามี-ภรรยาทั้งคู่ได้ย้ายไกล ยังเขตภาคเหนือซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของ “วงแหวนอาร์กติก” ในสถานที่ห่างไกลเช่นนั้น ไม่มีอะไรต้องทำนอกจากการทำงาน และพูดคุยกับเพื่อนบ้าน ทั้งยูริ และ ลิลิยาทำงาน และพูดคุยกับเพื่อนบ้าน ในเวลาไม่นานพวกเขากลายเป็นเพื่อนสนิทกับสามีภรรยาคนหนึ่ง คือ “แอลยูบา” และ “วาเลติน”

หลายปีผ่านไป มิตรภาพของสองครอบครัวแน่นแฟ้นมากขึ้น ต่อมาสหภาพโซเวียตรัสเซียล่มสลาย แอลยูบา และ “วาเลนติน” ได้ย้ายไปอยู่ที่อื่น แต่พวกเขายังสื่อสารถึงกันเสมอ แอลยูบา มีความสนใจในพระคัมภีร์ และแบ่งปันสิ่งที่หล่อนได้เรียนรู้กับ “ลิลิยา” หล่อนบอกว่า ประการแรกหล่อนมีคำถามเกิดขึ้นในจิตใจของหล่อน เกี่ยวกับว่า “วันไหนของสัปดาห์เป็นวันสะบาโตแท้ของพระเจ้า” หล่อนไปถามบาทหลวงสำหรับคำตอบ แต่เขาไม่อาจอ้างข้อพระคัมภีร์มายืนยันได้ว่า วันอาทิตย์เป็นวันสะบาโตแท้ของพระเจ้า ดังนั้นหล่อนจึงอธิษฐานต่อพระเจ้าอย่างจริงจังว่า “ถ้าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้ โปรดสำแดงพระองค์ให้ปรากฏ ข้าพระองค์ต้องการรู้จักพระองค์”

ช่วงเวลาสั้นหลังจากนั้น หล่อนได้พบป้ายแบบฝีมือชาวบ้านทำเองที่ป้ายรถประจำทาง หล่อนเดินทางไปตามที่อยู่บอกไว้ และได้พบกับกลุ่มชาวเซเวนธ์เดย์แอดเวนติส คำถามที่ค้างคาใจว่าวันไหนเป็นวันสะบาโตได้รับคำตอบจากพระคัมภีร์ และหล่อนถวายดวงใจของหล่อนให้กับพระเยซูด้วยการรับบัพติศมา

“แอลยูบา” บอก “ลิลิยา” อย่างตื่นเต้นในความเชื่อใหม่ของหล่อนและ “ลิลิยา” พร้อมทั้งรับเอาความจริงจากพระคัมภีร์ที่ “แอลยูบา” แบ่งปันให้ แต่หล่อนไม่มีความเชื่อในตัวหล่อนเอง หล่อนยังไม่รู้จักพระเจ้า และหล่อนไม่เห็นเหตุผลใดที่จะติดตามพระองค์ หรือถือรักษาวันสะบาโต

ต่อมา แอลยูบา และสามีได้สูญเสียงานของพวกเขา และตกอยู่ในช่วงยากลำบาก ลิลิยาสงสัยว่าหล่อนได้ตัดสินใจผิดพลาดหรือเปล่าในการใส่ใจเสียงพูดเบา ๆ และได้เดินออกจาก อุซเบกิสถาน

วันหนึ่งหล่อนได้บ่นเกี่ยวกับชีวิตของหล่อนให้คนแปลกหน้าบนถนนฟัง ในวันถัดมาผู้หญิงแปลกหน้าคนนั้นชื่อ “นัตยา” ได้มาเยี่ยมที่บ้านของหล่อน พร้อมกับถุงมันฝรั่ง และแครอทปลูกเองที่บ้านเต็มถุง “ลิลิยา” รู้สึกประหลาดใจ และเพื่อเป็นการขอบคุณ หล่อนซื้อของข้างบางอย่างด้วยเงินที่มีอย่างจำกัด และนำไปมอบให้ “นัตยา” ถึงที่บ้านของหล่อนความสัมพันธ์อันลึกซึ้งได้ก่อตัวขึ้น และ ลิลิยา รู้สึกประหลาดใจ ที่ได้รับทราบชีวิตของ “นัตยา” ยากลำบากกว่าชีวิตของหล่อนเสียอีก สามีของ “นัตยา” ได้ตายจากไปหนึ่งเดือนก่อนหน้านั้น และทิ้งลูกสิบคนไว้ให้หล่อนเลี้ยงดูตามลำพัง กระนั้น “นัตยา” ยังเต็มไปด้วยสันติสุข และมีความชื่นชมยินดี ลิลิยาได้ทราบว่า “นัตยา” เป็นคริสเตียนเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส ในตอนนี้ ลิลิยา ได้รู้จักชาวเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสสองคน คือ แอลยูบา และ นัตยา

“นัตยา” ได้สอนพระคัมภีร์ให้กับ “ลิลิยา” และ “ลิลิยา” เริ่มอ่านสิ่งพิมพ์ที่ “นัตยา” มอบให้ในช่วงเวลานั้น “แอลยูบา” ได้พยายามสัมผัสเกี่ยวกับ การเดินทางฝ่ายจิตวิญญาณ และหล่อนได้ส่งพระคัมภีร์เล่มหนึ่งให้กับเพื่อนเก่าคือ “ลิลิยา” ถึงตอนนี้ “ลิลิยา” มีพระคัมภีร์สองเล่ม หล่อนอ่านพระคัมภีร์และพบว่าเรื่องราวในพระคัมภีร์ล้วนแต่น่าสนใจแต่หล่อนไม่มีความเชื่อของหล่อนเอง หล่อนยังไม่รู้จักพระเจ้า

ต่อมา “แอลยูบา” ได้เดินทางเที่ยวพิเศษไปเยี่ยม “ลิลิยา” หล่อนได้นำ “ลิลิยา” ไปเยี่ยมโบสถ์แอ๊ดเวนตีสที่เพิ่งเปิดใหม่ในตัวเมืองที่ “ลิลิยา” อาศัยอยู่ และลิลิยา เริ่มไปนมัสการที่โบสถ์ทุกวันสะบาโต ในช่วงเวลานี้ “ลิลิยา” มีอายุมากขึ้น และได้กลายเป็นคุณยาย หล่อนรู้สึกชื่นชมกับเรื่องเทศนา และการมีความสัมพันธ์อันอบอุ่นในวันสะบาโต แต่หล่อนไม่มีความเชื่อของตัวเอง หล่อนยังไม่รู้จักพระเจ้า

และแล้วเกิดเรื่องโศกเศร้าขึ้นลูกสาวของ “ลิลิยา” ได้สูญเสียเด็กทารกเพศชายไป ในช่วงสั้นๆก่อนคลอดออกมา ต่อมาอีกหนึ่งปี หล่อนแท้งลูกคนที่สองขณะตั้งครรภ์ หลังจากนั้นหล่อนแท้งลูกอีก และหล่อนพบกับความซับซ้อนในการตั้งครรภ์ ลิลิยาไม่อาจเก็บความเจ็บปวดได้อีก หล่อนร้องไห้เสียงดัง พูดว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า! โปรดช่วยเด็กคนต่อไปให้รอดด้วยเถิด ขออย่าให้เขาตายไป” จากนั้นหล่อนได้ “บน” กับพระเจ้าว่า ข้าพเจ้าจะรับเชื่อในพระองค์ และถวายดวงใจให้พระองค์ด้วยการรับบัพติศมา ถ้าพระองค์ช่วยเด็กคนต่อไปนี้ให้รอด”

ในอีกสองสามเดือนต่อมา ลูกสาวของ ลิลิยา ได้คลอดเด็กทารกเพศชายร่างกายสมบูรณ์ออกมา ครอบครัวได้ตั้งชื่อให้เขาว่า “สตีเฟน” และ “ลิลิยา” ได้รักษาถ้อยคำที่หล่อนได้ “บน” กับพระเจ้าไว้ หล่อนได้รับบัพติศมาในหกเดือนต่อมา

วันนี้ “ลิลิยา” มีความเชื่อของหล่อนเอง หล่อนรู้จักพระเจ้า หล่อนเชื่อว่าเสียงพูดเบาๆ ที่หล่อนได้ยินเมื่อหลายปีก่อนเป็นเสียงจากสวรรค์ สิ่งนี้ได้หนุนน้ำใจหล่อนให้เดินทางจากประเทศ “อูซเบกิสถาน” เพราะการย้ายไปอยู่ในที่ใหม่หล่อนได้คบหาเป็นเพื่อนกับ “แอลยูบา” และ “นัตยา” หล่อนได้รับพระคัมภีร์สองเล่มและได้เริ่มอ่าน เพราะการได้ย้ายออกไป หล่อนได้พบความเชื่อ และองค์พระผู้เป็นเจ้า เวลาสี่สิบหกปีได้ผ่านไปจากวันนั้น วันที่หล่อนได้ยินเสียงพูดเบาๆในประเทศอูซเบกิสถาน จนถึงวันที่หล่อนได้รับบัพติศมาในเขตภาคเหนือของประเทศรัสเซีย

ปัจจุบัน ลิลิยา อายุ 69 ปี หล่อนไปนมัสการที่โบสถ์กับลูกสาวทุกวันสะบาโต ซึ่งหล่อนตั้งชื่อลูกสาวใหม่ตามชื่อเพื่อนรักว่า “แอลยูบา” และหลานชายวัน 10 ปีชื่อ “สตีเฟน” หล่อนอธิษฐานขอให้สามีมของหล่อน และญาติคนอื่นๆ จะมีความเชื่อในพระเจ้าในวันหนึ่ง หล่อนมีความเชื่อว่าพวกเขาจะรับเชื่อในพระเจ้าในวันข้างหน้าแน่นอน หล่อนรู้จักพระเจ้าของหล่อนดี และทราบว่าพระองค์จะทรงตอบคำอธิษฐานของหล่อน

ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสาม จะนำไปช่วยเปิด “ศูนย์แห่งจิตวิญญาณ และสังคม” ในบ้านเกิดของ “ลิลียา” คือเมือง “เซลคาร์ด” ในเขตภาคเหนือของประเทศรัสเซีย อื่นๆเงินถวายจะช่วยโครงการอีกสี่โครงการใน “เขตสำนักงานภาคยุโรป-เอเชีย” รวมทั้งศูนย์แห่งอิทธิพล สถานที่ที่ครอบครัวสามารถเรียนรู้เกี่ยวกับพระเจ้าในประเทศ “เยเรวัน”, “อาร์เมเนีย”, และศูนย์แห่งสิทธิสำหรับคนหนุ่มสาวใน “มินส์ค์”, เบลารุส, และศูนย์สุขภาพในทาสคัลทุโบ” ขอขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่าน ที่วางแผนจะถวายเงินถวายอย่างมีใจกว้าง ในวันสะบาโตนี้วันที่ 29 มิถุนายน..ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรแก่ทุกท่าน

